

ZLATOKOPKA

LUCIA ŠASKOVÁ

motto

román

Zlatokopka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucia Sasková
Zlatokopka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ZLATOKOPKA

LUCIA SASKOVÁ

Praha 2016

Přeložili Miluše Krejčová a Tomáš Krejčí

*Tento příběh je fikce. Všechna jména, postavy, místa a události jsou
výplodem autorčiny fantazie nebo součástí vymyšleného příběhu.*

*Jakákoli podobnost se skutečnými místy, událostmi a žijícími či
nežijícími osobami je náhodná.*

ÚVOD

Jak to vlastně všechno začalo? Nebo skončilo? Záleží na úhlu pohledu. Všude, kde je konec, je i nový začátek a naopak.

Při studiu jsem chodila na brigádu do klenotnictví. Luxusní značky, cenné kovy, diamanty a jiné nesmysly pro lidi, kteří nevěděli, co s penězi. Nebo pro ty, kteří nevěděli, co se svým libidem, a potom se potřebovali zbavit výčitek svědomí kvůli svým manželkám, milenkám, přítelkyním. Bylo zajímavé sledovat nadržené bohaté samce, ale ať nepřeháním, spíš samečky, zakomplexované a trapné, které stále nepřešla puberta a dokázali utratit spoustu prachů jen za to, aby si užili s nějakou samicí či samičkou aspoň jednu vášnivou noc. V nejlepším hotelu s wellness, vířivkou, šampaňským od hotelového servisu a se vším, co k tomu patří.

Ještě zajímavější situace nastávaly, když samičky přišly zjišťovat, kolik na ně chlap obětoval, vrátit dary a prosit, abychom jim za ně dali peníze. A my jsme jim museli diplomaticky oznámit, že to prostě nejde. S nacvičeným úsměvem, přetvářkou a neoblomností.

Celá naše práce byla o oscarových výkonech. S každým klientem jsme hráli někoho úplně jiného. Zákazník měl vždycky pravdu, byl vždycky vtipný, flirtování jsme přijímali a opětovali, povýšenecké chování jsme respektovali, tvářili jsme se úslužně a skákali kolem tlustých zadků odlepených od kožených sedadel drahých aut. Využívali jsme psychologické triky ze školení, abychom je přemluvili k nákupu. Případně nastalo nenápadné vyprovázení z prodejny, když na to lidi neměli. Bylo to smutné, ale byla

to součást naší práce a žili jsme z provizí. Nemohli jsme si dovolit ztráct čas s někým neperspektivním, kvůli němuž mohl odejít zákazník s tučným kontem.

Nemohla jsem se vynadívat na mladé ženy, podlézavé kočky, které předly svým milencům do oušek a bůhvíkam ještě, jen aby se před kamarádkami mohly pochlubit, že v jejich hodinkách jsou pravé diamanty a stály tři tisíce eur. A byly od muže, který celou dobu koukal kolegyni do výstřihu a mně na zadek. Ale v tu chvíli patřil pouze jim! To bylo podstatné, my jsme byly husičky, které o takovém chlapovi můžou jenom snít. Nenáviděla jsem je. Ty ženy mi byly z hloubi duše odporné. Byly pro mě obyčejnými prostitutkami, které se nedaly nazvat štetkami jen proto, že nepostávaly na ulici a neprodávaly se kvůli drogám, ale kvůli společenské prestiži a závisti ostatních. Chodily s hlavou vysoko v oblacích, měly být přece na co hrdé. Čeho někdo nedosáhne za celý život, to ony zvládly za pár měsíců. A přitom jejich úkol byl naprosto jednoduchý. Vypadat dobře a dělat pro to všechno, co se dá. Takže jejich luxusní diář obsahoval samé důležité termíny jako kadeřník, manikúra, solárko, fitko, kosmetika, nákupy, dovolené, víkendy a podobně. A potom už jen dělat společnost chlapům, kteří by bez prachů neměli sebevědomí ani společenské postavení, a kdyby neměli prachy, sebevědomí a společenské postavení, tak by z nich byly nuly zašité ve velkých firmách jako řadoví zaměstnanci. Komplexy z vlastního vzhledu skrývali za drahé značkové oblečení a na výsluní se udržovali díky drahým autům a laciným řečem.

Nenáviděla jsem tuhle faleš, pozlátko a lži. A čím víc jsem ty lidi nenáviděla, tím víc jsem si uvědomovala, že někde v hloubi duše toužím být jednou z nich.

Ale sama bych na to zřejmě nikdy nepřišla...

Byl leden, pracovní den jako každý jiný, když k nám do obchodu přišel jeden z párečků, v němž si muž musel lásku své vyvolené koupit. Diamantový náhrdelník byl velmi vhodný právě na takovouhle příležitost. A jelikož stál sedm tisíc eur, byla to i příležitost pro nás prodavačky, abychom si mohly oddechnout a pár dní nic nedělat, protože bychom věděly, že máme „vyděláno“.

„Dobrý den, můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se kolegyně naučeným tónem a s obligátním úsměvem.

„Tady pro slečnu by se něco hezkého nenašlo?“ odvětil mladý, asi třicetiletý chlap, který byl o hlavu menší než slečna. Ta se zachichotala a pohládila ho po vystouplém pupíku.

„Určitě našlo, máte nějakou představu, co by to mělo být?“

„Něco s diamanty!“ odpověděla za něj dřív, než se stihl nadechnout.

„Rozumím,“ usmála se kolegyně a přešla k vitríně s diamantovými šperky. „Musíte se rozhlédnout, máme tady šperky z dílen nejznámějších designérů. Například tenhle náhrdelník je unikát, jeden jediný kus.“ Slečně zazářila očka. „Myslím, že by vám velmi slušel. Jeho cena je sice vyšší, ale říkám, nikde jinde ho nenajdete, dokonce má doživotní záruku na diamanty i na šperk jako takový.“

„Bože, zlatíčko, ten je úžasný. Nevypadala bych s ním na tom plese skvěle? K těm novým šatům?“

Podívala jsem se na „zlatíčko“, který byl však myšlenkami někde úplně jinde a přitom hleděl na mě. Nevěděla

jsem, jak mám reagovat, tak jsem na jeho pohled odpověděla slovy: „Vaše přítelkyně má pravdu, na ples je velmi vhodný. Nepochybuju, že s ním bude vypadat neodolatelně.“ Tehdy jako by se vzbudil a konečně se podíval na náhrdelník.

„Můžu si ho zkusit?“ Slečna pohlédla koutkem oka na moji kolegyni a zároveň na Zlatíčko. Mlčky přikývl a zase upřel pohled na mě. V duchu jsem zvedla oči ke stropu, ale usmála jsem se na něj, jak přikazovaly interní směrnice. Vlastně nám přikazovaly, abychom se usmívaly pořád. Bylo to vtipné, protože někdy jsme musely vypadat, že nemáme všech pět pohromadě. Prostě jsme se usmívaly, když byli zákazníci milí i když byli odporní nebo rozčilení, případně když na nás hulákali. I když po nás pokukovali. Většinou to opravdu zabralo a odvrátili zrak. Ale Zlatíčko oči neodvrátil, naopak si mě ještě sebevědoměji prohlížel, zatímco jeho přítelkyně měla hlavu zastrčenou do vitríny s diamanty. „A tenhle?“ opět zamrkala umělými řasami.

„Ten je taky krásný. Nejkrásnější kousek, jaký tady máme.“

„Zlatíčko, co mu říkáš? Tady ty diamanty aspoň pořádně září, tamty vypadají jako bižuterie.“

„Ten je za kolik?“ zeptal se znovu mě, přestože viděl, že kolegyně stojí přímo u toho náhrdelníku.

„Rovných jedenáct tisíc eur. Jsou tam větší diamanty, je jich víc a mají prvotřídní výbrus i barvu. Neexistuje krásnější dárek v podobě diamantů. Je to investice do budoucnosti, jejich cena bude totiž stále růst. Už teď je to ohrožený nerost, je možné, že za pár desítek let diamanty zmizí z povrchu zemského. Potom budou mít mnohem větší hodnotu.“

„Zkusím si i ten.“ Pohlédla na svého muže už s troš-

kou drzosti, protože si všimla, že tentokrát není středem pozornosti ona. Sundala si kabát, hodila ho na pult a nešlo si nevšimnout jejího umělého dekoltu. Diamanty na něm vypadaly unikátně. „Vaaa!“ Stoupla si přede mě a vystavila se Zlatíčku přímo před oči. „Že jsem v něm krásná?“

„Ty jsi ve všem krásná.“ Podíval se jí však trochu níž než na náhrdelník.

„Bože, zlatíčko, já vím, že je drahý, ale je fakt úžasný. Takový luxusní. No ne?“ Tahle holka nebyla schopná vysoukat ze sebe jednu jedinou inteligentní větu. Tak to zkusila jinak, přitiskla se nadry na svého partnera, zmáčkla mu trochu břicho, aby měl její přednosti přímo před očima. Potom mu olízla rty a připadalo mi, že se mu kolenem opřela o rozkrok, ale nebyla jsem si jistá. V té chvíli jsme s kolegyní na sebe mlčky pohlédly, ona mi poslala vzduchem polibek a stačilo málo, abychom se rozesmály.

„Zajdeme ještě na oběd a rozhodneme se, ano?“

Konečně se jí podíval i do očí, načež ona prohlásila: „Hm, tak mi to teda sundejte. Zjevně se tady prodavačky koukají víc po chlapech než po zákaznicích.“ Pohlédla na mě s největším pohrdáním, jakého byla schopná, odlepila se od Zlatíčka a nadutě si vzala kabát z pultu. Raději jsem nic neříkala a naprosto nečekaně jsem se na ni usmála.

„Ještě se zastavíme,“ znovu na mě pohlédl.

„To se ještě uvidí,“ prohlásila slečna a odcupitala vratkým a nejistým krokem na otřesně vysokých podpatcích.

„No, už jen tihle mi tu dneska chyběli.“

„Náhodou byli docela vtipní. Já mám podobné páry ráda. Vždycky mě pobaví.“

„Ale prosím tě, pofidérní slečna, která ze sebe nedokáže dostat jedinou souvislou větu.“

„Ale víš, jaká musí být v posteli?“ mrkla jsem na ni.

„No jasně, pokud mu z té postele neuletí na těch dvou balonech.“

To už jsem se nahlas rozesmála, protože jsem si ji naprosto živě představila někde v rohu místnosti u stropu, jak zoufale mává ručičkami a nožičkami, aby ji někdo stáhl zpátky na zem.

„Jdu na oběd, kdyby něco, volej.“

„Oukej.“ Sedla jsem si na vysokou židli a napila se kávy. Přemýšlela jsem, jak je možné, že chlapi jsou spokojení s takovými dívkami, jako byla ta konkrétní slečna. Nešlo mi do hlavy, že takový primitivismus a vypočítavost je tak neuvěřitelně přitahují. A byla jsem fakt rozčilená z toho, že ten její trpaslík na mě čuměl jako slintající pes na misku se žrádlem, a ona mě obvinila, že jí balím chlapa. Chudinka, která si není jistá sama sebou ani svým chlapem, asi musí být nepříjemná na každého, kdo jí vstoupí do cesty. V životě by si na ten náhrdelník sama nevydělala. Jak dlouho bych na něj dělala já? Několik let? A to si dovolím říct, že nemám v hlavě piliny. Moje slovní zásoba obsahuje trošku víc slov než úžasné, vau, luxusní, zlatíčko a eura. Ale zřejmě právě to je kámen úrazu.

///

Otevřela jsem oči a všude bylo naprosté ticho a jasné světlo. Kdybych nevěděla, co se se mnou děje, možná bych si myslela, že jsem někde na hranici života a smrti, v tunelu se světlem, na cestě do nebe nebo do pekla. Ale jelikož jsem se dostala do stavu úplného bezvědomí s vlastním písemným souhlasem, na žádný světlý konec jsem se ještě nechystala a pomalu, ale jistě jsem začala rozeznávat místnost kolem sebe. Zářivka si spokojeně vrněla a nebylo slyšet nic. Vůbec nic.

Když jsem se probírala z narkózy, nedokázala jsem se pořádně ani nadechnout. Jako bych měla v hrudi zapíchnutých deset nožů a při každém vpuštění vzduchu do plic se mi zabodávaly hlouběji. Zazvonila jsem na sestřičku. Přišla téměř okamžitě.

„Má milá, tak to máte za sebou. Jak se cítíte?“ Do pokoje vplula prostá žena v letech. Byla jsem přesvědčená, že klinika plastické chirurgie bude mít sestřičku, která je tak trochu ukázkou šikovných doktorových ručiček. Tahle žena to však nepotřebovala. Měla sice nadváhu, asi sto šedesát centimetrů, krátké světlé vlasy, ale zjevně dělala svoji práci s ochotou a celoživotní oddaností.

„Fajn. Ale byla bych velmi vděčná, kdyby mě to přestalo bolet.“ Pohlédla jsem na ni s prosebným výrazem ve tváři. Bolest byla skutečně nesnesitelná, přestože jsem na ni byla připravená a věděla jsem, do čeho jdu. Člověk však ne vždy střízlivě uvažuje, když má před očima nějaký cíl. A už vůbec ne, když spěchá, aby si to jeho sponzor náhodou nerozmyslel.

„Něco vám přinesu. Ta bolest je normální, tak do dvou, tří dnů se zmírní. Teď si vaše tělo zvyká na silikonové výplně, kůže na prsou je natažená a chvíli potrvá, než přestanou být citlivá. Ale bude to stát za to. To vám zaručuju.“ Usmála se na mě.

„No, za něco proti bolesti budu momentálně nejvděčnější. Za nová prsa budu vděčná později.“

Zazvonil mi mobil na stolku, sestřička mi ho ochotně podala a odešla.

„Ahoj Broučku.“

„Tak co? Jak ti je?“ zeptal se můj přítel. Konečně někdo, kdo má dostatek peněz na to, aby mi mohl zaplatit všechno, na co si vzpomenu, a kdo je taky ochotně vyplázne. Po posledních vztazích, v nichž si mě partner nedokázal vážít

jako ženy a očekával, že budu vytahovat peněženku stejně často jako on, jsem si řekla, že už toho bylo opravdu dost. Ano, ať si feministky hlásající rovnoprávnost a samostatnost žen dál dokazují, jak jsou soběstačné a jak chlapy nepotřebují. Ale já nejsem nějaká zkrachovalá existence, která se nemá kam zařadit, a proto zakládá kdejaké hnutí. Nevím, proč někteří lidé nás ženy házejí do jednoho pytle s těmi, které si ničí život nesmyslnými argumenty a nejsou nikdy šťastné, protože vedle vydělávání si na rovnoprávnou existenci s muži na to jaksi nemají čas. A tak jsem se chtíc nechtíc zaměřila na skupinu mužů, kteří by mě mohli obšťastnit i jinak než procházkami v zamrzlém parku a pojídaním levných hot dogů na nádraží či čekáním na autobus. Není mi už sladkých sedmnáct a takových růžových obláčků jsem si užila až až. Někdo může říct, že kdo to nezažije, neví, o co přichází. Já to zažila a dosud nepochopila, proč má být zrovna tohle romantika, kterou nám tak neúnavně vtlokají do hlavy filmy, knihy a časopisy. Kdo vlastně označil tohle všechno za romantiku? Proč není romantické večerět v drahé restauraci, vozit se v nejnovějším typu auta s nadstandardní výbavou, dostat u snídaně s pusou i kreditku s nevyčerpatelným limitem na nákupy všeho, co se nám líbí, a případně vyměnit zmrzlý leden v parku za bílé pláže někde v exotice? Kvůli tomu, že na to nemají všichni? Jen proto se mám i já spokojit s málem? Vyrůstala jsem ve skromných poměrech a bylo už načase to změnit. Rodiče mi vždycky říkali, abych šla za svým cílem, tak proč ne? Jdu! Cíl je jasný a prostý.

S Broučkem jsem byla už několik měsíců. A když jsem se po setkání s mimořádně obdařenou playmate nenápadně zmínila, že umělá ňadra by mě potěšila, dostala jsem je jako dárek. Bez mrknutí oka a bez výčitek. A radost z nich bude určitě oboustranná.

„Všechno mě bolí,“ postěžovala jsem si do telefonu.

„To přejde, je to přece nejlepší klinika. Na pokoji jsi, doufám, sama. Kdyby se něco stalo, tak mi dej vědět, ano? Nechal jsem tam dost peněz na to, aby se o tebe pořádně postarali. Nejsi jedna z těch chudinek, co celý život šetří na ňadra. Jsi moje přítelkyně, tak ať se k tobě tak i chovají.“

„Chovají, Broučku, chovají se super. Jak sestřičky, tak lékaři. Nemůžu říct jediné křivé slovo. Jenom mě to bolí, ale těším se na ně. Ty určitě taky.“

„Tak to si piš, sežeru tě s těma kozama. Hned jak se ti to zahojí, vezmu tě někam na dovolenou. Ať se na ně můžu pořád koukat. Až přijdeš domů, tak něco vybereš.“

Ach jo, nemůžu se dočkat. Jelikož i v tomhle romantickém světě platí, že nic není zadarmo, budu se muset orálně a bůhvíjak ještě vynasnažit. Kdyby mě ten nešťastník aspoň trošičku vzrušoval. Ale bez vánku se listy těžko hýbou. Je k tomu zapotřebí hodně sebezapření, odhodlání a kondička. No co, aspoň uvidím nějakou novou zemi. Mohli bychom jet do Monaka, ať si rovnou nakoupím nové hadry pro nová ňadra. Konečně můžu i já nosit výstřihy až na břicho.

„Těším se na to. Přijdeš se na mě podívat?“

„Mám toho moc, ale přijedu pro tebe.“

„Škoda. A co děláš? Jsi v práci?“

„Zlatíčko, vždyť víš, že jsem pořád v práci. Musím vyjít nějaké věci.“

„Neříkej mi zlatíčko, prosím tě.“

„Vím, vím, promiň, láska.“

„Hm. Tak se uvidíme pozítří.“

„O. K., požádej je, ať ti na tu bolest něco dají, ahoj.“

„Pa, Broučku.“ Ukončila jsem hovor a ani se neobtěžovala položit telefon na stůl. V prsou mě bodalo a bolest mi vystřelovala do celého těla. Nemrzelo mě, že nepři-

jde. Byla jsem docela ráda, že mi dá pokoj a budu si moct dva dny jen tak poležet. A ňadra mi zaručila i výmluvu na sexuální abstinenci po dobu několika týdnů. Víc jsem si nemohla přát. Brouček nebyl vůbec přitažlivý. Ze zásady nepoužíval deodoranty ani parfémy, protože se v nějakém chytrém plátku dočetl, že způsobují rakovinu. Co dodat? Zřejmě bychom se měli vrátit do doby kamenné, nepoužívat sprchové gely ani parfémy, a už vůbec ne deodoranty nebo laky na vlasy. A tak se Brouček potuluje po světě s vlhkým podpažním prostorem, fleky na košili či tričku a v odpoledních hodinách už i s typickým aroma. Inu, ne vždy se chlap kvůli ženě změní. Hlavně když ví, že nemusí. Protože pokud po jeho boku nebude cupitat jedna, nahradí ji jiná. Bez problémů. Ani já přece nebyla Broučkova první. Když jsem ho viděla poprvé u nás v obchodě, měla jsem z něj smíšené pocity, ale s tím aroma jsem nepočítala ani na první společné večeři. Začala jsem s ním počítat, až když jsem pochopila, že to, co cítí můj nos, není náhoda. Na druhou stranu ani my ženy nesmíme být přehnaně náročné a měly bychom se naučit spokojit se s tím, co máme. A já měla chlapa, který jezdil v drahém autě, měl spoustu peněz a rád je utrácel za mé potřeby a přání. Nemusela jsem pracovat. Vytáhl mě z toho začarovaného kruhu a naučil mě užívat si. Dostal mě do vyšší společnosti, v níž se na mě už nikdo nedíval svrchu. Vždycky říkal, že jsem příliš dobrá na to, abych chodila do práce. Uvěřila jsem mu. Zalíbil se mi život na vysoké noze, do něhož mě vtáhl už první měsíc našeho vztahu. Rázem jsem mohla mít všechno. Náhle jsem byla součástí mezonetového bytu, vybaveného luxusem od podlahy až po strop. Najednou jsem si nemusela nakupovat potraviny ani vařit, protože jsme jedli zásadně v dobrých restauracích. Když mi Brouček poprvé dal fialovou

bankovku, zatvářila jsem se zmateně. „Vím, že nejsi příliš na květiny a podobné hlouposti. A já zase neumím kupovat dárky. Ale dneska bych ti moc chtěl udělat radost. Tak si, prosím, něco hezkého kup.“ Pohlédl na mě a podával mi bankovku.

„Ale to nemusíš. Už jsi mi udělal radost aspoň milionkrát. Víš, že si na drahé dárky nepotrpím.“ Tehdy jsem si ještě nepotrpěla.

„Vím, že ne, vím, že jsi jiná, a právě proto ti chci udělat radost. Kup si nějakou maličkost. Něco, co tě potěší, pak to potěší i mne.“ Peníze mi doslova vtlačil do dlaně. A v tu chvíli jsem si uvědomila základ tohotohle všeho. Být jiná. Být skromná a spokojit se jen s tím nejlepším.

Z občasných bankovek se staly pravidelné. A ze zvláštního pocitu byl rázem normální a přirozený. Zvláštní pocit se dostavil spíš tehdy, když jsem peníze nedostala. Ale i to se časem vyřešilo tím, že mě Brouček naučil o ně požádat. Bylo to fajn. Najednou jsem mohla mít cokoli. To, na co jsem předtím makala měsíc, jsem dostávala na víkend. A už jen pár dní a budu mít úžasné kozy. Ha, všechny ty slečinky v hadrech z čínských obchodů, které potkávám na každém kroku, zezelenají závistí. Těším se na to, jaký budou mít tvar, jaké budou na dotek a jak budou vypadat bez podprdy. Doufám, že mě lékař dobře pochopil a opravdu budou takové jako v pushupce. Kulaté, vypouklé a velikost tři. Hlavně ať už přejde ta zatracená bolest! V tu chvíli to bylo mé jediné přání.

Tok myšlenek mi přerušila sestřička, která přišla s injekcí, a po pár minutách jsem na tom byla o dost líp. Přestože bolest neustoupila, moje smysly byly tak otupené,

že jsem ji nevnímala. Podívala jsem se ven. Byl mrazivý lednový den. Bylo mi to fuk, bylo mi příjemně teploučko a na lusknutí prstu jsem měla všechno, po čem mé srdce zatoužilo. Hned jak léky proti bolesti začaly účinkovat, usnula jsem jako miminko. A navzdory bolesti jsem měla na tváři spokojený úsměv.

///

Kdyby mě tak viděli rodiče! Sumu, kterou Brouček zaplatil za moje nové kozy, by matka nazvala rouháním a mar-notratností a otec by si představil tolik bas piva, že by mu teklo všemi možnými i nemožnými otvory. Ze začátku mi bylo takovéhle vyhazování peněz proti srsti, z domova jsem na to nebyla zvyklá. Matka pracovala jako kuchařka ve školní jídelně a otec byl vrátný v průmyslovém parku. Nikdy jsme nebyli italská domácnost, nehádali jsme se, byli jsme v podstatě normální lidé. Ve dvoupokojovém bytě měl každý svoji místnost a tak jsme si potichu žili. Mámě patřila kuchyně, vždycky odpoledne přišla z práce a to, co měli ti malí zmrdi ve škole k obědu, nám dala k večeři. V kuchyni sledovala své oblíbené telenovely a potom si šla lehnout do obývacího na rozkládací gauč vedle otce, který po pěti pivech usnul jako dřevo. Já měla svůj pokoj, kde jsem v klidu promlčela dětství, pubertu i vstup do dospělosti. Nedá se říct, že by mi něco chybělo. Nebyla jsem žádná socka, ale když jsem poprvé seděla v Broučkově mercedesu, luxus mi přišel jako něco neuvěřitelně sterilního, auto bylo takové voňavé a čisté. Bylo v něm příjemné teplo. Soukromí. Rádio hrálo potichu, komorně. Auto jezdilo rychle a svižně, nebylo cítit ani jediný kamínek na silnici, ve velkých pohodlných a ještě k tomu vyhřívaných sedadlech jsem si připadala úžasně.

Ve srovnání s MHD, kterou jsem do té doby jezdila, to byla pořádně silná káva. Žádné rozřezané tvrdé sedačky, smrad spálené nafty, pach upocených lidí, zima a tlačnice kolem tyče, abychom vestoje neupadli na hubu. Já se samozřejmě tvářila, že luxusní auto je pro mě naprosto přirozené a že v něm sedím každý den. Bylo pro mě velmi ponižující přiznat, že jsem příliš obyčejná na to, abych si své skromné šunčičky vozila ve fáru, které je tak drahé, že bych si ho nemohla dovolit ani natankovat. Zřejmě jsem to divadlo hrála dobře. Brouček si ničeho nevšiml, na rodiče se nikdy neptal a domů pro mě nikdy nepřijel. Vždycky jsem se nechala vyzvednout někde v obchodním centru nebo ve městě. Nepochopil by to. Ani on, ani moji rodiče. A možná bych s ním nikdy nebyla, kdyby zjistil, z jaké rodiny pocházím. Občas jsem se musela v duchu zasmát, když jsme s Broučkem jedli někde v restauraci a já si představila, jak by se asi zatvářil, kdyby mu matka ohrála falešnou svíčkovou s pěti knedlíky a nandala ji na cibulákový talíř, který dostala před lety jako svatební dar. A otec by mu podal lahvičky a oslovil ho synku. Brouček by nejspíš vzal nohy na ramena a vypadl by z našeho bytu rychlostí světla. Doteď jsem přesvědčená, že podle něj neexistuje chudoba ani střední třída. Pohyboval se vždy jen mezi lidmi z vysokých společenských kruhů. Mnohokrát to však byli snobové, kteří se tvářili, že jsou za vodou, a přitom šli ke dnu. Se spoustou úvěrů, zadlužení, neschopní přiznat bankrot.

Soukromá klinika. Vlastní pokoj, velká televize, internet, výborná strava, skvělý personál. Když jsem byla naposledy v nemocnici a trhali mi mandle, téměř nikdo si mě nevšiml a na pokoji nás bylo šest kusů. Byli jsme jen kusy. Nic víc, nic míň. Vzpomínám si na jednu holku, která s námi ležela na pokoji. Byla dcerou jednoho z lékařů

a my ostatní jsme jí záviděli kvanta zmrzliny, která dostávala, a počet návštěv, které měla zásadně mimo návštěvní hodiny. Ona se nám smála, prý je něco jako VIP a má zvláštní privilegia. Dneska se její „důležitosti“ směju, ale tehdy mi to vtipné nepřipadalo, bylo mi to líto stejně jako ostatním dětem na našem pokoji. A teď se mám líp než tehdy ona.

Musím zavolat Andree, svojí nejlepší přítelkyni, která má něco podobného už dávno za sebou. Teď jsme na tom stejně. Ona se nechala vylepšit asi před třemi lety a pořád se s těmi silikony předváděla, kde se dalo. V podstatě jsem ji nikdy neměla ráda. A zřejmě ani ona mě. Ale ne nadarmo Don Corleone říkal, abychom se drželi blízko přátel a ještě blíž nepřátel. Andrea měla známosti, které se mi kdykoli mohly hodit. A jelikož ulovila každého výše postaveného chlapa, všichni ji znali. Netrvalo dlouho a po několika večírcích jsme se začaly zdravit na ulici a chodit spolu na nákupy. Naše přátelství je z obou stran fingované, ale dá se říct, že se navzájem potřebujeme a vhodně se doplňujeme.

„No konečně!“ Zvedla mi to po prvním zazvonění.

„Nazdar, ty frigidko.“

„Tak jak? Vítám tě v klubu narvaných výstřihů.“

„Mockrát děkuju, je to pro mě čest. I když teď bych z něj nejradši vystoupila, protože nemám narvaný výstřih, ale příšerně stažené obvazy, a bolí mě každé slovo, které vyslovím.“

„Ale prosím tě, to přejde, ani se nenaděješ. Jasně že dneska, když tě vycpali silikonem, to lepší nebude. Dokonce ani zítra. Asi týden to bude na hovno, ale dá se to vydržet. A když se to tak vezme, vlastně ti ani nic jiného nezbývá.“

„Ty teda umíš povzbudit.“

„Od toho jsem tady,“ odpověděla mi, spokojená sama se sebou.

„Co děláš? Kde jsi?“

„Ále, zrovna mířím do garáže z kafe s jedním nýmandem. Nic moc. Zbytečná ztráta času. Měla bych se už usadit, sex po prvním rande a známosti na jednu noc mi už nějak nevyhovují, už jsem na to asi stará.“

„No konečně rozumná řeč. Opravdu by sis měla najít nějakého normálního chlapa.“

„Už mě nebaví platit si byt z vlastních peněz, když si představím, co všechno za ně můžu mít. Všechno špatně, radši si to ani nebudu představovat. Něco musím konečně udělat.“

„Co Tomáš? Rado?“ Předhodila jsem jí poslední dva kluky, kteří o ni jevíli docela slušný zájem a nestihla se s nimi vyspat.

„Tomáš zná všechny moje známé, to je o ničem, Rado – ještě netuším, musím se s ním párkrát sejít, vždyť o něm vlastně nic nevím, ani ho pořádně neznám.“ V překladu to znamenalo, že záhadného Rada nikdo nezná, a tedy ani netuší, jaká je výše jeho bankovního konta.

„Máš to fakt těžké.“

„Někdo musí mít,“ odsekla uštěpačně. Závíděla všem ženským, které měly nějaký vztah, ať už fungující, nebo ne. A hlavně těm, které jejich chlapi štědře sponzorovali. Vzhledem k tomu, že jsem byla několikrát svědkem jejich poznámek na adresu holek, které jsme potkaly na některém z večírků, dokázala jsem si docela dobře představit, jak asi mluví v mé nepřítomnosti o mně. Ale bylo mi to jedno. Andrea pocházela z bohaté rodiny, její rodiče vlastnili dopravní firmu, která jim vynášela víc než dost, koupili jí dvoupokojový byt, poplatky za něj si měla hradit z kapesného. Nevím, jak vysoké bylo, ale živila z něj sebe,

terénní auto, byt a všechny své výstřelky. Takže se dalo předpokládat, že suma, kterou jí rodiče dávali, byla minimálně tak vysoká, že by z ní vyžily tři průměrné rodiny.

„Jo, jo, jsi zlatá, že sis to vzala na svá bedra.“ Zasmála jsem se, teda pokusila jsem se zasmát, ale po hlubším nádechu jsem si to rozmyslela. „Poslyš, kdy budu moct s těma kozama normálně fungovat? Jako kdy si je můžu promačkat nebo tak, chápeš.“

„Nebo si s nima pořádně zadováďet s tím tvým trpaslíkem, ne?“ skočila mi do řeči.

„No... Něco v tom smyslu.“

„Měsíc? Nevím přesně, už si na to moc nepamatuju. Ale mám takový pocit, že po nějakých třech týdnech jsem byla v pohodě.“

„O. K., super.“

„Zaslechla jsem ironii? Vymlouvat se můžeš klidně dva měsíce. Chlap si rád počká, neměj strach.“

„O to nejde.“

„Ale jde, přede mnou to nemusíš skrývat. Já bych se s tvým chlapem nevyspala, ani kdyby mi zaplatili. Máš můj obdiv.“

„Není to tak špatné.“

„Samozřejmě že není, člověk si zvykne na všechno.“

„Asi tak nějak, jsem šťastná, že ho mám.“

„Tak si to užívej, dlouho to trvat nebude. Jak jsi na tom? Nepotřebuješ něco? Za chvíli pojedou kolem, můžu se zastavit, jestli je to nutný.“

„Víš co, ani ne. Všechno mám. Jsem ještě celá omámená, tak se pokusím usnout, ať mě to přejde rychleji.“

„O.K., tak na tebe aspoň zatroubím. Kafe dáme, až budeš fit.“

„Jasně, zavoláme si.“

„Čau, ty štětko.“

„Ahoj.“ Zavěsila jsem. Horko těžko jsem snědla jeden ze dvou croissantů, zapila ho džusem, a když přišla sestřička, pomohla mi vstát, abych si došla na záchod. Vyčerpalo mě to víc než hodina aerobiku ve fitku. Když jsem se vrátila do postele, snažila jsem se lehnout si tak, abych měla pohodlí i výhled na televizi. Pohodlí jsem však neměla v žádné poloze, tak jsem se spokojila aspoň s tím výhledem. Vtom jsem se musela usmát, protože jsem zaslechla zuřivé troubení, a nemohl to být nikdo jiný než Andrea projíždějící kolem.

///

Přibližně po měsíci byla moje nová řadra úžasná. Nemohla jsem se na ně vynadávat. Na bolest jsem už zapoměla a po bytě bych nejradši chodila nahá. Samozřejmě jen v Broučkově nepřítomnosti. Když byl doma, tak jsem si sem tam ztěžka vzdychla, aby mu bylo jasné, že sex ještě nepřipadá v úvahu. Občas jsem ho však nechala, ať si mě vezme zezadu, tehdy jsem se nemusela přetvařovat a šlo to opravdu rychle. A uměla jsem podávat vskutku prvotřídní herecké výkony. Netrvalo dlouho a zjistila jsem, že sex je nejúžasnější nástroj na ovládnutí chlapa.

„Ach bože... Broučku... Nevím, jak to děláš, ale já jsem z tebe úplně hotová, lepší sex jsem nikdy v životě nezažila,“ řekla jsem mu jednou v dobré náladě.

„No, potom jsi jich zřejmě moc neměla,“ zasmál se.

„Tak akorát, ale dost na to, abych dokázala zhodnotit jejich výkony.“ Vzala jsem jeho ruku a jemně si ji přitiskla na hrudník. Srdce mi bilo jako splašené. Nikoli však z orgastického zážitku, ale z fyzické aktivity, kterou jsem musela vynaložit na to, aby Brouček vystříhl ten správný výraz tváře, do něhož zapojil všechny mimické svaly.

Vypadal při tom, že prožívá srdeční kolaps a jsou to jeho poslední vteřiny. Náhle přestal krabatit obličej jako šarpej a na chvíli zatajil dech. A potom si už jen utřel pot z plešky a „odpadl“. Sulc na pupku se zatřásl a já z něj konečně mohla slézt.

„To jako fakt?“ Držel se mého ňadra jako klíště.

„Tohle nezahraješ,“ mrkla jsem na něj.

Ten den měl neuvěřitelně dobrou náladu. Kdybych řekla, že chci letět na Měsíc, zabukoval by mi letenku. Od tohoto okamžiku si myslel, že pokaždé, když se o mě opře zduřelými kalhotami, budu křičet rozkoší, ale zvykla jsem si. Nebylo to až tak náročné. Všechno zlé se dá v dobré obrátit. V mém případě využít. Už si to přesně nepamatuju, ale mám pocit, že ten den jsem dostala docela slušný limit na jeho kreditce. Otevřeně žádat o peníze jsem nedokázala. Vždycky to byly jen náznaky, když jsem je potřebovala, nebo větší náznaky, když jsem chtěla něco konkrétního. Bylo to docela jednoduché. Najednou jsem šíleně ráda nakupovala. Milovala jsem pocit, když mi v drahých značkových obchodech lezli do zadku. Ačkoli jsem věděla, že si mě hned po mém odchodu pořádně vychutnají. Bylo mi to jedno. Když se mi závistivě dívali do výstřihu, cítila jsem se jako bohyně. Přesně jak tvrdila Andrea. Díky silikonovým ňadrům byl ze mě jiný člověk. Měla jsem peníze a lidi na mě rázem nahlíželi úplně jinak.

Když mi u večere Brouček řekl, abych vybrala dovolenou, tak jsem následující den přinesla asi tucet katalogů s nabídkou exotických zemí.

„Ahóój. Hele, co mám.“ Zula jsem se a z předsíně viděla, jak sedí v obýváku na bílém koženém gauči a sleduje zprávy. Přiběhla jsem k němu, dala mu pusku na tvář a podržala mu břicho. Seděl jako štěňátko a zbožně na mě koukal.

„Miláčku, vyber sama, někam mě prostě vezmeš. Nechávám to na tobě.“

„Ale jsou to tvoje penízky, chci, abychom si to užili oba.“ Zamrkala jsem umělými řasami, ale v duchu jsem se modlila, ať výběr nechá na mně. Stalo se.

„Je mi jedno, kam pojedeme, hlavně ať tam mám tohle,“ zamručel jako kocour v říji, přejel mi prstem po ňadrech a velevýznamně zvedl obočí. Inu v podstatě mi naznačil, že katalogy mám odložit, protože bez práce nejsou koláče. Rozepnul si kalhoty, mně podprsenku, olízl mi bradavky a hodil polštářek z gauče na zem mezi svoje nohy. Fajn, pomyslela jsem si, aspoň to půjde rychle. Klekla jsem si k jeho klínu, přejela mu po něm koketně svými vnadami, a hned bylo všechno připravené. Pustila jsem se do práce a opravdu to bylo velmi rychle za mnou. Vzápětí jsem už ležela pod Broučkovým ramenem a listovala v katalogu. Thajsko, Kuba, Dominikánská republika, Seychely... Když jsem viděla to počasí za oknem, bylo mi vážně jedno, kam pojedeme. Chtěla jsem teplo. Vlastně jsem chtěla horko, lehátko, bazén, míchané drinky a aspoň dva týdny nicnedělání mezi lidmi, kterým nerozumím ani slovo. Přestože mělo jít o moji první neuvěřitelně drahou dovolenou, tvářila jsem se, jako bych na něčem podobném byla každické léto. Pravda byla taková, že kromě Itálie a Chorvatska v apartmánových domech jsem nebyla nikde. Fotky a nabídky cestovních kanceláří mě fascinovaly. Letu jsem se neobávala. Určitě poletíme se seriózní nadnárodní společností a bude to let v první třídě s maximálním pohodlím. Uf. Nemohla jsem se dočkat. Když Brouček odešel a konečně jsem zůstala sama, zapnula jsem si notebook, vzala popelník a cigaretku a zadávala do Googlu slova „luxusní dovolená“. Nabízelo mi to skutečně leccos a já si nějak nemohla vybrat. Samozřejmě,

když už to bylo v mých rukách, chtěla jsem něco pořádného. Z cen zájezdů se mi točila hlava. Ale z mého účtu to přece nepůjde. Nechtěla jsem být příliš náročná, a tak jsem skončila u ostrovů Maledivy kombinovaných s dovolenou v Dubaji. Trošku komplikovaný let, ale ideální dovolená. Aspoň pro mě. Emiráty mě vždy fascinovaly. A spojení s lehárem u moře na Maledivách. Co dodat? Prostě bomba. Za bombovou cenu, ale Brouček se nsnížil k tomu, aby přiznal, že na něco nemá. A když už dovolená, tak ať to stojí za to.

Zrovna když jsem se večer uložila do relaxační koupele a kolem rohové masážní vany, vsazené do dřevěného obkladu, jsem si rozestavila vonné svíčky, přišel Brouček. Slyšela jsem, jak hodil klíče od auta na skleněný stolek v obýváku.

„Broučku?“ Obrátila jsem oči v sloup, když jsem zjistila, že relax skončil dřív, než začal, ale snažila jsem se být milá.

„Ahoj lásko.“ Otevřely se dveře. „Romantika beze mě?“

„Mělo to být překvapení.“ Usmála jsem se na něj, načež se nade mě sklonil a dal mi pusu na čelo. Nic lepšího jsem si nemohla přát. Byl unavený. Vždycky když jsem dostala pusu „na čelíčko“, věděla jsem, že nebude chtít nic víc. A tehdy jsem ho měla v podstatě ráda. Nebyl to hloupý člověk. Dalo se s ním normálně komunikovat a dokázal mě poslouchat. Což bylo opravdu fajn. Nejvíc se mi hnusil tehdy, když byl přesvědčený o tom, jaký úžasný orgasmus mě čeká a že mě rajcuje pohled na jeho odhalené tělo. Jeho pupek překážel při jakékoli poloze a při snaze uspokojit mě mi poskytoval výhled na svoji pleš. Jinak byl samozřejmě nejlepší chlap, jakého jsem kdy měla, přestože mi trvalo delší dobu, než jsem ho o tom přesvědčila. Kéž bych dokázala přesvědčit i sebe.

Lehl si ke mně do horké vany.

„Jaký jsi měl den?“ zeptala jsem se nenuceně.

„Měli jsme toho hodně. Nějak nic nejde tak, jak má, termíny se nestíhají, objednávky nejsou vyřízené. Budeme muset vyměnit zaměstnance. Nedělají svoji práci tak, jak mají.“ Usmál se na mě a pohladil mě po noze.

„Potřebuješ dovolenou.“

„Potřebuju nový tým.“

„A dovolenou,“ prosazovala jsem si své.

„Už jsi vybrala?“

„Nóóó, dá se to tak říct. Napsala jsem mail do cestovky, co by nám teď doporučili, a odepsali mi, že momentálně je nejoblíbenější kombinace Malediv a Dubaje.“

„Kombinace?“

„Jo. Nejdřív budeme týden na ostrově, ubytování v úžasných domečcích. A potom nás na pět dní převezou do Dubaje.“

„To je dvanáct dní, nevím, jestli teď můžu na tak dlouho odjet.“

„Broučku, jak chceš. Ještě jsem nic nerezervovala.“ Brouček vlastnil prodejnu s auty. Nikoli autobazar, ale partnerskou prodejnu se servisem pro jistou značku automobilů. Nikdo neví, jak se k něčemu takovému dostal, on sám o tom nemluví, ale ve společnosti je kapacita, takže se samozřejmě ani nikdo neptá.

„Zkusíme něco vymyslet.“ Otočil se a lehl si do mého náručí. No, nebyla jsem z toho nijak odvázaná, obkročila jsem ho nohama a umývala mu hrud. V podstatě s myšlenkami úplně někde jinde a už jaksi automaticky. Chtěla jsem jet do Dubaje. A chtěla jsem jet na Maledivy. A jelikož jsem nemohla vědět, kdy to celé skončí, bylo nejlepší zabít dvě mouchy jednou ranou. Už jsem se viděla na nákupech v těch nejluxusnějších obchodech

a na nejhezčích světových plážích. Strašně jsem chtěla jet. A taky jsem jela.

///

Brouček se přece jen odhodlal a za pár týdnů jsme seděli v letadle. Let trval hrozně dlouho, po příletu do Dubaje jsem se nemohla vynadívát na letištní halu. Všechno v ní dýchalo neskutečným, až kýčovitým luxusem. Dubajští šejkové se přesouvali ke svému check-inu a já litovala, že nejsem blondýna. Určitě bych si s některým z nich dokázala představit velmi slušný život. Daleko od všech, kteří by mě za to mohli odsuzovat. No, ale teď se musím věnovat někomu méně bohatému, díky komu se tady vlastně můžu procházet a klapat ve svých nejlepších lodičkách, v nichž jsem sice o hlavu vyšší než Brouček, ale nevypadá to, že by ho to trápilo. Pokaždé, když se na mě podíval jiný chlap, ocitla se jeho ruka na mém zadku a bylo to vyřízené. No v podstatě na to měl právo. A jelikož euforie z exotické země mě zcela pohlcovala, neměla jsem problém s projevoáním náklonnosti a ani trochu mi to nevadilo. Přece jen šance, že mě někdo uvidí tisíce kilometrů od Slovenska, byla mizivá. Bylo to fajn. Najednou jsem byla šťastná, najednou jsem si uvědomila, že Broučka mám opravdu ráda. Samozřejmě, dlouho mi to nevydrželo. Ale tehdy to byla idylka. Teplota vzduchu šplhala ke třicítce, podnebí bylo úžasné a zdálo se mi až neuvěřitelné, že na letišťě ve Vídni jsem odjížděla v kabátě a tady jsem vystoupila v tričku, odrbaných džínách a lodičkách. Počkali jsme na odvoz na menší, neskutečně krásný ostrov. Když jsme vystoupili, malé autíčko nás převezlo do letoviska. Všechno mi tam vyráželo dech. Lidé byli nesmírně milí a úslužní. Když nás nosič zavazadel zavedl do našeho domečku, který se

skládal z obrovského pokoje a terasy, která byla jakoby vsazená přímo do přírody, uff, ztratila jsem řeč. Ale jen do té doby, než jsem uviděla Broučka, který byl zničehonic úplně nahý a v očích měl zase ty roztomilé jiskřičky nadržnosti. No co. Nic v životě není zadarmo.

„Hmm,“ pohlédla jsem na něj a usmála se. Vážně mi bylo do smíchu, takže to nebylo tak těžké. Chlupaté břicho, které mu zakrývalo půlku přirození, a sexy pohled v postoji s rukama v bok – no kdo by se nepousmál? Když jsem zamířila k němu a vyzouvala se z lodiček, zavrtěl zadkem a zaplácal malým broučkem o boky stehen... Proč si všichni chlapi myslí, že je to vtipné? Fakt netuším. Už jsem to však musela zastavit. Kdoví jak by to pokračovalo. A radši беру rychlovku na uvítanou než tipovat, co se třese víc – jestli břicho, nebo to pod ním.

Když Brouček unaveně a spokojeně odfukoval na obrovské posteli s baldachýnem, oblékla jsem si bílé plavky, otevřela klimatizovaný apartmán, vyšla na terasu a nemohla se vynadívat. Na terase byl ratanový nábytek, slunečník a pozvolný vstup na pláž s bílým pískem. Božský klid. Žádný ruch turistického střediska, žádná osuška na osušce. Každý měl možnost vybrat si hotelový bazén nebo pláž. Každý jako by měl ten kousek moře jen a jen pro sebe. Jelikož lidé v mém věku jezdívali na dovolenou maximálně do Turecka, bylo jasné, že cílová skupina tohoto ráje na zemi jsou důchodci a několik mladších vyvolených. Sedla jsem si na lehátko, na němž byla měkoučká matrace, a zapálila si. Pofukoval teplý vánek, palmy šuměly a všude vládl úžasný klid a ticho. Dokonce i moře bylo klidné. Jenom pár malých vln spokojeně naráželo na břeh. Bylo to fantastické. Nepopsatelné. Jako bych byla někým jiným, v jiném světě. Najednou jsem nemyslela vůbec na nic. Totálně jsem vypla.

Dokud z vedlejšího apartmánu nevyšel na terasu chlap. Hm, řekněme spíš chlapec. S ručníkem kolem pasu. Ach jo. Fakt jsem v ráji? Chlapec měl rozčuchané mokré blond vlasy, modré oči mu zářily na kilometry, dokonce i já se svým slabším zrakem jsem je zřetelně viděla. Usmál se a zamával mi. Taky jsem mu zamávala. Zdvořilost byla přece namístě. Za pár vteřin vyšla za ním krátkovlasá průměrná kočka. Přesně ve stejný okamžik mě po hlavě pohladil Brouček v havajských plavkách s obnaženou sexy hrudí. Inu, i ráj má své vetřelce. Měla jsem zvláštní pocit. Náhle jsem mu chtěla říct, ať se mě nedotýká. Mimovolně jsem se odtáhla.

„Co je?“

„Jejda, to jsi ty, Broučku? Byla jsem zamyšlená, úplně mimo. Promiň,“ vykoktala jsem ze sebe a vstala. Když viděl vedle ty dva, neřekl nic, jen mi strčil jazyk do úst a oběma rukama mi zmáčknul zadek.

„Vypadáš super.“

„Ty taky. Prospívá ti to tu.“ Je velmi těžké říct něco takového člověku, který se vám v podstatě hnusí. Ale zvyk je železná košile. „Pojďme se vykoupat. Chci vidět, co řeknou silikonu na vodu.“ Tahala jsem ho za ruku.

„Musím se namazat,“ zabrzdil mě.

„Jasně, běž. A přijď za mnou.“ Dala jsem mu pusu na čelo a šla sama. Chlapec odvedle mě stále nenápadně koutkem oka pozoroval a já jeho pohled cítila, kamkoli jsem se pohnula. Voda byla příjemná, teplá a klidná. Sedla jsem si na pláž, špičky nohou mi osvěžovaly mořské vlnky a teplý písek mě příjemně hřál. Ňadra se mi drala z plavek a já na ně byla patřičně hrdá. Když jsem se podívala do dekoltu, souhlasila jsem se skvělou reputací plastického chirurga. Mého dokonalého poprsí si všiml každý, jak ženy, tak muži. Lehla jsem si do písku a doslova jsem se koupala

ve slunečních paprscích. Cítila jsem, jak mi slunce proniká do kůže. Jak mi písek masíruje záda. Myslela jsem na to, co se asi děje doma. Jaké je počasí, co dělají lidé z mého okolí, co rodiče. Ti Broučka nikdy neschvalovali. Ale oni byli stará škola, neschvalovali vůbec nic, co jsem chtěla já. Zřejmě z principu. Ani jeden z nich nikdy nevěděl, co je to luxus. Ani to vědět nechtěli. Ani jeden z nich nedělal nic pro to, abychom se někdy měli líp. Byli spokojeni sami se sebou, v dvoupokojovém bytě v původním stavu, protože všechno bylo ještě funkční, odmítali jakékoli rekonstrukce. Proč taky? Jednou byt přece zdědím a potom si ho nechám zrekonstruovat podle sebe. Jelikož zdědím jen byt a nic víc, nevím, z čeho bych takovou rekonstrukci financovala, ale budiž. Rozčilovaly mě jejich manýry a spokojenost se situací, která byla naprosto, ale naprosto mizerná. Inu, když se o mě nedokázali postarat oni, musela jsem se zabezpečit sama. Matka se na mě jednoho krásného dne rozkřikla, že se chovám jako štetka. Radši jako štetka, než abych žila jako moji rodiče. K čemu jim byla láska? Radši budu celý život bez ní, ale tady, na Maledivách, daleko od všech. A navíc mě ten luxus nestál ani halíř. Stačilo zatlačit na těch správných místech a chytit se té správné „páky“.

„Zlato?“ Z myšlenek mě vytrhlo Broučkovovo volání. Otočila jsem se. Chlapec odvedle byl stále na terase a jeho pohled pořád patřil mně.

„Ano?“

„Ve kterém kufru máme ten krém na obličej?“

„V mém kosmetickém kufříku, v tom malém růžovém!“

„A ten je kde?“

Chtíc nechtíc jsem musela vstát a jít ho najít. Chlapec odvedle, kolem něž jsem procházela, na mě mrkl. Uf. Málem se mi podlomila kolena, ale radši jsem se zatvářila,

že jsem to neviděla. Broučkovi jsem našla opalovací krém na obličej, namazal si asi tři vrstvy a konečně šel taky do vody. Chlapec odvedle tam už nebyl. Tím lépe pro něj. I pro mě. Protože jsme přiletěli v poledne, slunečný den jsme si užili jen napůl. Ani jsem se nenadála a byl večer. Jak jinak, jedli jsme na pokoji.

„Svlékni se, chci tě tak pořád vidět,“ požádal mě Brouček, hned jak se zavřely dveře za hotelovou službou. Nevěřila jsem vlastním uším. Kopla jsem do sebe skleničku šampaňského a sundala si volné tričko. Na Broučkovy zvláštní požadavky jsem už byla zvyklá. A on byl zvyklý, že je dříve či později splním. Ani nevím proč. Nějak jsem mu nikdy nedokázala říct ne. Bála jsem se, že potom o něj přijdu. A to jsem si v žádném případě nemohla dovolit.

Po druhé skleničce za ten náročný a vyčerpávající den jsem už neměla ani kalhotky a v klíně jsem měla polovinu ovoce z večeře. Podotýkám, že v čerstvém stavu, nikoli natráveném a nestráveném. Ucucávala jsem ze třetí skleničky a Brouček mi celé tělo potíral vším jedlým. A potom to ze mě večerel. Když jsem šampaňské cítila už i v hlavě, začala jsem se docela ochotně zapojovat do jeho hry. Mohl se zbláznit, když jsem si tam strčila kousek banánu a on ho mohl sníst přímo ze mě. Jak málo stačí k mužské spokojenosti. Rada všem holkám, které nevědí, jak si udržet chlapa, zní: sex. Každý den. A samozřejmě pokaždé s pořádným orgasmem. Ať už skutečným, nebo předstíraným, to záleží na vaší šikovnosti. Broučkovi to tentokrát netrvalo dlouho a už jsme seděli na terase a kouřili. Venku už zbýval jen krůček, než nastane tma, všude kolem letoviska svítily malé tlumené lampy. Nádherná. Téměř dokonalá.

Od té doby jsem musela být po celou dovolenou nahá. Pochopitelně pouze v případě, že jsme byli sami. Jeho

investici zase nemohl vidět každý. Prostě musel popadnout mé umělé kozy, kdykoli se mu zachtělo.

Ostrov byl tak krásný, až mi třetí den přišel nudný a začala jsem se těšit do Dubaje na nákupy. Po lehkém obědě jsem seděla se sklenkou vína na terase a Brouček už asi hodinu telefonoval – řešil něco v práci. Byl strašně vytočený. Dokonce když jsem se k němu přitiskla, odstrčil mě a šel telefonovat dovnitř. To mě docela zarazilo. Zřejmě už měl toho sexuálního harašení dost. Ne že by mi to vadilo, ale byla jsem opravdu překvapená. Nebyla jsem u něj na to zvyklá.

„Potřebuju jít na internet,“ oznámil mi, když zavěsil.

„Na recepci ho určitě mají. Běž se zeptat.“

„Obleč se, půjdeme k bazénu.“ Hm. Znělo to přímo jako rozkaz. Bazén byl někde uprostřed celého letoviska, vedly k němu všechny cesty. Byl tam bar s výběrem všemožných drinků a mezi palmami a vodou v obrovitánském bazénu byly malé altánky s ratanovými lehátky a bambusovými slunečníky, elegantně oddělené od ostatních odpočinkových míst. Natáhla jsem se na jedno z nich, zatímco Brouček surfoval na internetu na recepci. Objednala jsem si mojito, nasadila sluneční brýle, a než dorazil můj drink, pozorovala jsem lidi kolem sebe. Věkový průměr byl věru velmi smutný. Už jsem se nedivila, proč nedělají žádné animační programy. Proč už v deset všechno tvrdě spí. Lidé pod čtyřicet se dali spočítat na prstech jedné ruky. Kromě nás jsem viděla ještě jednu rodinku, která měla děti ve zdravé pubertě. Kluk seděl u bazénu a obdivoval zárodky svých svalů a holka ležela pod slunečníkem, v uších měla sluchátka a v ruce knížku. Seděli přímo naproti mně, hned vedle hnědých důchodců, kteří vystavovali svá vrásčitá těla slunečním paprskům. Hm. Kdoví kde budu já v jejich věku. Jestli tam, kde jsem teď,

byla bych velmi spokojená. Kdoví co všechno musela snést ta tetka, když byla mladá. Ale nechtěla jsem jí křivdit. Možná měla skutečně své odpracované a na stará kolena si dopřála trochu luxusu. Já přece nemám právo někoho soudit. V duchu jsem se mírně zastyděla za to, jak podle sebe soudím ostatní. Zahanbení však netrvalo dlouho. Pouze do té doby, než mi místo číšníka podal mojito chlapec odvedle.

„Cheers,“ usmál se a bez okolků pokračoval se svým drinkem za přítelkyní, která měla obličej zakrytý ručníkem a klidně se opalovala. Aby taky ne. Měla dokonalého chlapa a určitě dokonalý vztah. Já neměla ani jedno, ani druhé. I kdybych byla velmi naivní a i kdybych se sebevíc přesvědčovala, můj chlap byl spíš opakem dokonalosti. A náš vztah? To byl jen jeden velký byznys. Nemyslím si, že by o tom Brouček nevěděl, ačkoli z nás dvou se právě on choval jako naivní žena, která nevěří, že by to nebylo to pravé. Ale oba jsme se snažili, aby nám to klapalo. Samozřejmě každý po svém.

Chlapci odvedle jsem nestihla ani poděkovat. Zůstala jsem koktavá a nemá zároveň. Když se usadil na svém lehátku, věnoval mi ještě jedno mrknutí a oslnivý úsměv. Srdce se mi rozbušilo jako puberťačce a stále jsem nedokázala reagovat. Rty se mi zkřivily do něčeho těžko identifikovatelného, zřejmě to měl být úsměv. Kopla jsem do sebe půlku drinku a po tomhle romantickém incidentu jsem se dívala na všechny strany, jen ne chlapcovým směrem. Za chvíli přišel Brouček. Očividně byl pořád vytočený. S ničím jiným jsem ani nepočítala.

„Co se stalo?“

„Dohromady nic,“ odsekl a objednal si Jacka Danielse.

„Chceš si povídat?“ Sedla jsem si na lehátko a přitáhla si ho blíž k němu. Věděla jsem, že se potřebuje vykecat.

Vždycky to potřeboval. A zejména tehdy, když řekl, že se nic neděje.

„Ale, vinou mého zástupce jsme přišli o velmi slušnou zakázku.“

„Jak to?“

„Protože se neumí chovat, neumí dělat pořádně cenové nabídky, kvůli vlastní provizi se bojí snížit cenu a myslí si, že teď, v době krize, přijde dalších deset firem, které potřebují patnáct aut. Tohle byl jediný kšeft, který jsem mu svěřil. A takhle to dopadlo.“

„A nedá se to už nijak zachránit?“

„Nevím, prý šli ke konkurenci, kde jim dali lepší nabídku.“

„A tak někdo jiný ještě přijde, ne?“

„Zlato, je jasné, že do toho obchodu nevidíš.“ Pohládl mě po stehně trochu výš, než by se na veřejnosti slušelo.

„Nevidím, proto se ptám.“ Co mu má člověk na to říct? Stejně je pokaždé nejchytřejší.

„Samozřejmě že mě to nezruinuje, ale jde o to, že měli už jen podepsat papíry, a on podělal i tohle.“

Skutečnost, že ho to nezruinuje, mě velmi potěšila.

„Bude to dobré, neboj se.“ Když jsem se k němu naklonila a políbila ho, hned jsem měla jeho ruku v rozkroku.

„Chtěl jsem, aby ses měla ještě líp.“ Jazykem mi přešel po řadrech deroucích se z plavek.

„Vypadám, že by mi nebylo dobře?“

„Ani ne.“

„No tak vidíš, obchod je jen obchod. Prežijeme to.“

„Máš pravdu. Poslal jsem jim ještě mail. Uvidíme. Bože, když tě takhle vidím. V tomhle bazénu tě musím přefíknout.“

„Teď?“ Rozhlížela jsem se po přečpaném bazénu i jeho

okolí. Nedalo se nezavadit o intenzivní pohled chlapce odvedle.

„Ne, hlupáčku. Někdy v noci se sem odplížíme.“

„Hm, tak to bude docela rošambo.“ Se zrakem upřeným na toho chlapce jsem popadla Broučka za rozkrok. Fakt mě vzrušovalo, když jsem viděla, jak mu spadla čelist a upřeně na mě zíral. Nevím, proč jsem to dělala. Brouček zůstal v němém úžasu a já už věděla, koho si budu při večerním sexu představovat. Ten chlapec v podstatě vůbec nebyl můj typ. Modroocí sladoučcí blondáčkové s vypracovaným tělem byli pro mě vždy spíš ztělesněním homosexuality než mužnosti. Ale on byl prostě nějaký jiný. Možná to způsobilo podnebí, možná nedostatek kvalitního sexu.

„Tak to si piš, že bude.“ A opět strčil ruku mnohem hlouběji, než se patří. A chlapec odvedle už ležel na břiše, a ne na zádech. „Nemáme tady opalovací krém!“ skočil mi do hříšných myšlenek Brouček.

„Nemáme? Myslela jsem, že jsem ho brala.“

„Asi ne. Ale po tom, jak mě tady rajcuješ, opravdu nemůžu vstát.“

„Jdu pro něj.“ Vstala jsem, dopila studené mojito a vyrazila přes zahradu do našeho apartmánu.

Opalovací krém byl pohozený na terase, vzala jsem ho, ještě jsem si nastříkala do vlasů ochranný sprej a osvěžující melounový sprej do výstřihu, na krk a na břicho. Letmý pohled do zrcadla, všechno bylo na svém místě. O číslo menší plavky dělaly s mými kozami divy. Andree jsem byla za tuhle radu opravdu vděčná, docela slušný zlepšovák.

Když jsem otevřela vchodové dveře, o zárubeň byl opřený on. Chlapec od sousedů. Tentokrát spadla čelist mně.

„Hi.“

„Hi,“ pozdravila jsem a zůstala stát na místě jako přikovaná. „Can I help you?“ podívala jsem se na něj tázavě.

„I think you can help us.“ Prstem mi přešel po rtech a přistoupil ke mně blíž. Takové oči, jako měl on, jsem nikdy předtím ani nikdy potom neviděla. Byly tmavomodré, téměř až safírové jako moře a hluboké. Stála jsem tam bez hnutí, neschopná přemýšlet. Neschopná vzpomenout si na jediné anglické slovíčko. Ani jsem se nenadála a měla jsem jazyk v jeho ústech stejně jako on ten svůj v mých. Dveře se za námi zabouchly a slov už nebylo třeba. Vzrušoval mě neuvěřitelným způsobem. Když se ke mně přitiskl a pocítila jsem jeho stav a zrychlený dech, měla jsem husí kůži kompletně všude a už nebylo cesty zpět. Nemyslela jsem, neřešila jsem. Když jsem se chystala kleknout si před něj, řekl jen: „We don't have time.“

Zvedl mě, rozvázal mi dolní díl plavek, strhl horní a zatáhl mě do koupelny. Položil mě na mramorovou desku. Přisál se mi na trojky a já se třásla vzrušením. Když se dotkl mého laserem oholeného bobříka odvahy, bylo všechno připravené.

„Oh my God,“ slastně vzdychl a ošukal mě tak neuvěřitelně, že jsem po minutě nedokázala ani dýchat, a orgasmus, který jsem zažila, musel otřást základy celého ostrova. Bylo to rychlé, mokré, horké a neuvěřitelně vzrušující. A celé to netrvalo víc než pár minut. „Nice to meet you, baby.“ Natáhl si plavky a po mém „sure“ za sebou zabouchl dveře.

Opalovací krém! Připomněla jsem si, proč jsem do apartmánu vlastně šla. Napila jsem se ledové vody z minibaru, upravila se před zrcadlem, hodila na sebe plavky a rozběhla se k bazénu. Brouček se nesmí nic dozvědět. Nesmí mít sebemenší podezření. Na jednu stranu jsem

litovala, jak jsem mohla být tak hloupá a snadno přístupná. Takhle všechno riskovat! Na druhou stranu jsem nelitovala vůbec ničeho. Tohle jsem opravdu potřebovala. Aspoň na chvíli vypadnout ze své role. Být sama sebou. Užít si pořádný sex s někým, kdo mě vzrušuje, už jen když se na něj podívám. S někým, u koho mi je jedno, kolik má peněz. Protože i kdyby jich měl víc než kdokoli jiný, riziko výměny je příliš veliké. S Broučkem je to sice těžší, ale aspoň si můžu být jistá, že žádná výměna nehrozí. Aspoň ne tak rychle a ne tak snadno. Takže nádech, výdech. Ještě jednou a jdeme na to. Bez zaváhání, zakolísání a už nikdy žádné riskování.

„Kde jsi byla tak dlouho?“ pohlédl na mě Brouček zpoza slunečních brýlí.

„Nemohla jsem najít ten zatracený opalovací krém. Pojď, namažu tě.“

„Nebyl na terase?“

„Byl. Tam jsem se podívala až naposled.“

„Chyběly mi tyhle šikovné ručičky.“ Vzal si prst mé pravé ruky do úst a zatvářil se tak sexy, že jsem se modlila, ať se zastaví čas a večer nikdy nenastane.

Broučka jsem natřela silnou vrstvou krému a konečně jsem mohla hupsnout do bazénu. Voda byla skvělá. Byla jsem ještě pořád rozpálená a studená voda byla pro mě jako dar z nebes. S chlapcem odvedle jsme se už na sebe ten den ani nepodívali. Vlastně já se velmi akčně vyhýbala pohledu jejich směrem. Nebylo to až tak těžké. Po večeři jsme šli na drink do hotelového baru, později Brouček podplatil všechen personál a zařídil noční „koupaní“. Netrvalo to dlouho. Měla jsem na koho myslet, a tak byla spokojenost na obou stranách. Potom jsme si zapálili svíčky na terase, lehli si na lehátka a sledovali moře hvězd na obloze. Byl to opravdu příjemný pocit. Každý jsme se

ponořili do svých myšlenek a chvíli po půlnoci jsme se uložili ke spánku. Ten večer jsem nějak nemohla usnout. Ani nevím, co mě trápilo. Výčitky svědomí? Tak se to zřejmě nedalo nazvat. Zmítala jsem se mezi pocitem viny z velmi neuváženého kroku a euforií z úžasného zážitku. Dívala jsem se na Broučka, jak tvrdě spí zalitý měsíčním svitem. Proč musí být tak strašně nepřitažlivý? Kdyby měl aspoň o něco menší břicho. Anebo pleš. Kdyby byl aspoň trochu vyšší. Kdyby se holil. Možná by se i ten jeho malý hobit zdál větší a já bych si nemusela z úst po kouskách vytahovat přírodní zubní nit. Příroda proti němu musela mít nějaké výhrady. Ještě že mu nadělila aspoň štěstí, když už ne krásu. Štěstí mu dopomohlo k bankovním účtům, díky nimž si může kupovat štěstí až do konce života. Vlastně to mělo jistou logiku. Ale se svými bankovními účty mohl být dávno po liposukci, mohl cvičit s osobním trenérem. Transplantace vlasů by taky udělala své. Jenže celek jako takový, poskládaný z velmi nemožných kousků, by se tím asi moc nezměnil. Cítila jsem se s ním skutečně trapně, když jsem viděla, jak se na mě někteří chlapi dívají. Takoví, kteří vzhledem nesahají Broučkovi ani po kotníky. Naposled jsem si ten večer, vlastně už tu noc, povzdychla a usnula s myšlenkami na chlapce odvedle.

Ráno mě probudilo to, že jsem měla v rozkroku zase něco navíc, a když jsem otevřela oči, naskytl se mi výhled na Broučkovu lesklou pleš. Uf. Takhle po ránu se mi velmi obtížně daří hrát obvyklé divadýlko. Exotický vzduch Broučkovi zjevně přidával na libidu a já se musela snažit i třikrát denně. Protože jemu se přece neříká ne. Navíc když mě vždycky tak krásně uspokojí.

„Tomu říkám krásné ráno.“

„Slabý výraz.“ Přikryla jsem se prostěradlem a v duchu obrátila oči v sloup.

„Takhle bych se dokázal probouzet denně.“

„No, kéž bychom i doma měli na to ráno čas.“

„Když teď vidím ten tvůj blažený výraz, mám chuť přivstat si i doma.“

Proboha. Ví Brouček, co to znamená mít blažený výraz? Viděl ho vůbec někdy?

„Tak to se poprvé budu těšit z dovolené domů.“ Pohlédla jsem ho po břiše. Jak fyzicky, tak psychicky.

„Ale dokud jsme tady, tak si to musíme užít.“

„Vypadám, že bych si to nežívala?“

„Jsem moc rád, že ano.“ Odkryl mě a pevně chytil moje trojky.

Radši jsem už nic neříkala, protože jsem se obávala, že by se hobit zase dožadoval denního světla a rošambo by se opakovalo. A dvě představení po sobě jsou už příliš i pro zkušeného herce.

„Jdeme na snídani?“ Pohlédl na mě, když se oblékal.

„Moc se mi nechce.“ Přikryla jsem se opět až po krk.

„Já se jdu podívat na maily. Klidně tu zůstaň, jestli chceš. Přijdu si pro tebe později.“

„Nemůžeme se najíst tady?“

„Jasně, můžeme.“

„Tak je rozhodnuto. Objednám něco dobrého. Na co máš chuť?“

„Na cokoli, lásko. Nechám to na tobě. Od tebe mi bude chutnat všechno.“

Když odešel, zavolala jsem na recepci, a jelikož jsem na tom s angličtinou byla tak, jak jsem byla, zmohla jsem se jen na objednání sladké snídaně s čerstvou pomerančovou šťávou a ovocem. Snad nic nepokazí a přinesou něco pořádného.

Než dorazilo jídlo, spláchla jsem ze sebe ranní zážitek příjemně studenou sprchou. Umyla jsem si vlasy, oholi-

la nohy i všechno, co bylo třeba, hodila na sebe hotelový župan a s turbanem na hlavě rozložila snídani na terase. Venku bylo úžasně. Pofukoval příjemný vánek, nebylo příliš teplo, ideální počasí na snídani venku.

Vrátila jsem se do pokoje, natřela se sladkým vanilkovým tělovým mlékem, vlasy jsem si vysušila fénem a oblékla si lehké dlouhé šaty bez ramínek. Když jsem vykoukla z koupelny, Broučkovy doklady ležely na bílém koženém křesle. Uslyšela jsem ho mluvit na terase. Zřejmě to bude další z těch dnů, které protelefonuje. Docela potěšující informace. Když maká, je nervózní, a když je nervózní, na sex ani nepomyslí. Natřela jsem si rty leskem a vyšla za ním na terasu.

„Zlato, už jsi hotová? Tohle je Denis, kluk odvedle, až dneska jsme si uvědomili, že jsme oba Slováci. Škoda že nás nenapadlo zjistit to dřív.“

„Těší mě!“ Denis mi podal ruku, která ještě nedávno držela všechno, co se při prvním setkání běžně nedrží.

Zůstala jsem perplex. Úplně perplex. Podala jsem mu ruku a zopakovala jeho slova. Vítězoslavný úsměv, který mi věnoval, mě nadlouho vyvedl z rovnováhy.

„Odkud jste?“ přesedlal se stejným úsměvem na Broučka, protože já jsem komunikativně vůbec, ale vůbec nefungovala.

„Z Bratislavy, a co vy?“

„Z Košic,“ odpověděl a opět se na mě usmál. S ironií tak obrovskou jako celý ostrov.

Sedla jsem si na lehátko vedle Broučka a nalila si džus s ledem. Bylo toho na mě moc. Musela jsem se okamžitě vzpamatovat. Jinak to nedopadne dobře.

Pokračoval: „Neviděli jsme se už někde?“

To snad ten člověk nemyslí vážně!

„Pochybuju.“

„No nevím, já mám na obličejě dobrou paměť.“

„To já taky, věř mi.“ Byla jsem maximálně nepřívětivá.

„A jak se vám tady líbí?“ zachraňoval moje chování Brouček.

„Super, už jsme tu jednou byli, avšak na jiném ostrově. Ovšem tady je to hezcí.“

„Kolik dní jste si dopřáli?“

„Dvanáct. Ještě nám zbývá týden. Na jak dlouho to máte vy?“

„Na pět. Odjíždíme ještě do Dubaje na nákupy.“

„Super, o tom jsme taky uvažovali.“

Když na terasu vyšla jeho přítelkyně, hned jsem jí zamávala a pozvala ji k nám. Pokud Denis chce, abych se cítila špatně, můžu mu zaručit, že stejně se bude cítit i ona.

„Tohle je moje přítelkyně Simona.“ Byla to hezká hnědovláska s vysportovaným tělem.

„Snoubenka,“ opravila ho se smíchem.

„Ahoj, těší mě.“ První jí podal ruku Brouček a po něm i já.

„Dáš si něco?“

„Ne, děkuju, už jsme byli na snídani.“

„Cígo?“

„Skvělý, díky.“ Vzala si ode mě slimku a nechala si ji zapálit. Všimla jsem si na jejím prsteníčku prstenu jako hrom.

„Krásný prsten. Diamanty, očividně velmi kvalitní práce.“ Díky zaměstnání v obchodě se šperky jsem se naučila rozeznávat, že nejsou diamanty jako diamanty. Tady to bylo jednoznačné, prsten musel stát minimálně pět tisíc.

„Děkuju. Takový jsem si vždycky přála, ani ho nedokážu sundat z ruky. Mám ho už půl roku, ale chci ho nosit pořád.“ Zbožně pohlédla na muže vedle sebe. Její pohled byl plný skutečné oddanosti a lásky. On se na ni ani nepo díval. Jen ji poplácal po koleni.

„Jsi přece nádherná žena. Tvůj snoubenec je šťastný muž, že tě našel.“ Tentokrát jsem se vítězně usmála já.

„To teda jsem. Krásnější prsten jsem nikdy neviděl,“ dodal už s menším sebevědomím a tišším hlasem.

„Jste prostě krásný páreček. Přímo dokonalý. Jak jste se seznámili?“

„Fú, to je nadlouho,“ pohlédla na mě Simona.

„Ráda si to poslechnu. Nechceš se projít? Chlapci se zatím spolu najedí. My si pokecáme. Miluju romantické story o tom, jak se lidi seznamují. Mládenci, nebude vám vadit, když vás tu necháme?“

„Jasně že ne, jen běžte, budeme tady na vás dohlížet.“

„Dohodnuto.“ Naklonila jsem se k Broučkovi, dala mu pusu na tvář a přitom jsem na Denise s úsměvem mrkla. Byl mírně vystresovaný a to bylo přesně to, co jsem potřebovala. Věděla jsem, že se bude tolik bát mé samoty s jeho přítelkyní, sorry, snoubenkou, že ho ani nenapadne něco naznačit mému chlapovi.

„Tak spust,“ vyzvala jsem Simonu. Spustila. Zjevně měla jejich příběh ráda. Vyslechla jsem si story o úžasném muži roku, Denisovi.

„Víš, naši rodiče se znají už léta, vždycky říkali, že z nás jednou budou manželé. Ale prostě každý jsme žili úplně jiný život. Až jsme se po letech potkali na vánočním večírku, který uspořádal můj otec. A tam to šlo už nějak samo. Měl sice přítelkyni, ale když mě poznal, už nedokázal být s ní. Bylo mi to líto, ale citům neporučíš. A od té doby jsme spolu.“ Stačilo několik otázek a zjistila jsem, že vlastně jde o docela účelové a ziskové partnerství, které si vysnili jejich rodiče. Spojením dvou firem se stejným zaměřením může vzniknout poměrně slušný a silný podnik. Myslím, že Denis si toho byl v plné míře vědom, ale Simonka byla příliš naivní. Spolkla jim to všem i s navijá-

kem a byla šťastná, jakého úžasného manžela a chlapa našla. Nebyly to růžové brýle, ale přímo růžový zákal. Nevyléčitelný.

Když jsme se vrátily po třech cigárech a romantickém příběhu, z něhož jsem byla samozřejmě dojatá, naši chlapci byli zabraní do debaty o autech. Ve znalostech z tohoto oboru neměl Brouček konkurenci, takže Denisovi nezbyvalo nic jiného než poslouchat, případně se ptát. Spokojeně a hlavně klidně jsem se usadila na své původní místo, vzala si hrozen vína a snídala. Diskuse skončila dohodou, že se uvidí večer u baru, jelikož my dneska zůstáváme na pláži a oni u bazénu.

Celý den mi zkazily obavy, co se z toho večer vyklube. To, že Denis mě tak uboze podvedl svojí angličtinou, ve mně vyvolalo velkou chuť pomstít se mu. Jeho ironický úsměv jsem měla stále před očima a strašně jsem chtěla, aby se mě bál. Abych já pro něj představovala větší hrozbu než on pro mě. Nevěděla jsem, co pro něj Simona znamená. Nevěděla jsem, kam až je ochotný zajít. Jedno bylo jisté: já zašla příliš daleko. A jestli to vyjde najevo, jsem naprosto, ale naprosto v řiti. A to jsem si dovolit nemohla. Aspoň teď ještě ne.

Večer jsme se sešli u hotelového bazénu s výhledem na moře a kýčovitě krásným, pro Maledivy typickým, západem slunce. Všude kolem hořely pochodně, stoly zakrývaly bílé ubrusy se zlatými doplňky. Náš stůl byl samozřejmě nejlepší, s vlastní obsluhou a rezervací. Brouček si na to prostě potrpěl. Stejně tak já jsem musela vyhovět jeho přání nejvyšších jehel, jaké jsem s sebou měla, a k nim nejkrásnějších bílých šatů, které mi ňadra víc odhalovaly, než zakrývaly. Bylo to vlastně jedno. Na těch podpatcích, v nichž jsem ušla sotva pár metrů, jsem byla vyšší než Brouček o tolik, že se díval akorát do mého výstřihu.

Zrovna nám přinesli víno, když dorazila Simona se svým přítelem, ehm, snoubencem. Také jim zrak spočíval víc ve výstřihu než na mém obličejí. Popravdě řečeno, nedívám se. Simonka měla andělskou tvářičku bez make-upu, očka hnědá jako kůň, nebarvené vlasy a pod tričkem rovněž preferovala přirozenost, takže v přiléhavém topu bez ramínek nebyly skryté lentilky pod kobercem, ale přímo plovoucí podlaha bez koberce. Až jsem se se svými trojkami cítila zvláště. Klidně bych jí jedno číslo půjčila, kdyby to šlo. Kdysi jsem byla frustrovaná ze svých jedniček, tak jsem si nedokázala představit, jak se může cítit s těmi nulkami.

Když se usadili, rozhodla jsem se mlčet. Věděla jsem, že Denise moje chování vyvede z míry.

„Bože, ty jsi krásná,“ řekla Simona na uvítanou.

„Já? To jsou jen silikony a make-up. Zato ty vypadáš super.“ Mrkla jsem na ni.

„To jsou silikony?“ zeptala se mě naprosto vážně.

„A co sis myslela? Že mám takové balony od přírody?“

„Já nevím. Moc se v tom nevyznám.“

„Jsou umělé, dárek tady od Broučka.“

„Jsou super. Opravdu to po operaci tak bolí?“

„No, nevím, co jsi slyšela, ale ano, bolí to tak měsíc, minimálně.“

„A prý nenadskakují?“ pošeptala mi.

„Ale nadskakují,“ zasmála jsem se.

„No, Denymu by se to určitě nelíbilo, prý je to na dotyk strašně cítit.“

Nato jsem jí chytila ruku a přiložila si ji na hrudník. Brouček se jen uchechl, znal moji bezprostřednost, Denysovi málem zaskočil doušek vína.

„Klidně si ho zmáčkni, jaké je na dotyk. Podle mě by byl Deny spokojený.“

Simona byla trochu zaskočená, využila jsem toho a mrkla na jejího přítele. Nevěděl, kam s očima.

„Uf, vždyť jsou skvělé. Tak pevné.“ Konečně něco řekla.

„No, přesně o to jde. Cvičením toho nedosáhneš.“

„Zlato, ty jsi hezká taková, jaká jsi.“ Denis jí odtáhl ruku.

„Jasně že je krásná taková, jaká je, chlapi mají nejradši přirozenost.“

„Jak kteří,“ zapojil se do rozhovoru Brouček.

„Ty jsi výjimka.“ Dala jsem mu pusu na tvář. „Ale podívej se na ty dva. Krásný páreček. Krásný a přirozený. Hluboce se milují. Simonka nepotřebuje žádná umělá prsa.“

„Vždyť já netvrdím, že potřebuje.“

„Já si ani nedokážu představit, že bych je měla. Nehodí se ke mně. A Denis mě poznal takovou, jaká jsem.“

„Ale no jasně. Miluje tě takovou, jaká jsi. A vždycky bude, to se pozná. Jste pro sebe jako stvoření. A to fakt neříkám běžně. Takových párů, jako jste vy, je velice málo. Nikdy by neudělal nic, co by ti nějak ublížilo.“

„To by nedokázal.“ Pohládila ho po stehně.

Já se napila vína a opět jsem se mu zahleděla do očí.

„A co vy dva?“

„My? Žijeme jeden pro druhého,“ odpověděla jsem za svého partnera.

„Tak nějak. Máme to docela dobře zařízené,“ prohlásil Brouček a objal mě.

Denis měl toho dobírání očividně dost a změnil téma. Zeptal se mě, co dělám, takže jsem mu mohla s hrdostí odpovědět, že nic.

„Nepracuješ?“ podivila se Simona.

„Nemusí, já vydělávám velmi slušně a rád se o ni postarám.“

„A to se nenudíš celé dny?“

„Víš, že ani ne? I když nepracuju, vždycky je co dělat. Dny ubíhají a já ani nevím jak. Jeden za druhým.“

„Co děláte vy dva?“

„Já učím.“

„Děti?“ zeptala jsem se udiveně.

„Jasně.“

„Fíha, tak to smekám, Simonko. To bych já nemohla dělat, ani kdyby mi platili miliony.“

„Při téhle práci nejde o peníze. Je to přínos pro společnost. Děláš něco pro budoucnost.“ Po téhle větě jsme si s Broučkem vyměnili pohledy. Pořád jsem čekala, že Simona dodá, že to byl vtip, ale ona to myslela naprosto vážně.

„A ty?“

„Já jsem ekonom a mám dozor nad jednou firmou.“

„Ale! Jaká je to firma?“ Věděla jsem od Simony, že patří jeho rodině.

„Velká.“

„Patří tobě?“

„Otcí.“

„Co může být lepší?“ Posměšně jsem se zasmála.

Čím déle jsem ty dva poslouchala, tím živěji jsem si dokázala představit jejich společný život. Ona byla vychovaná tak, aby byla muži vždycky k dispozici. Aby měla vždy navařeno, vypráno, vyžehleno, uklizeno a aby byla každý večer připravená uspokojit muže v posteli. Obdivuhodné. Tohle bych při práci nezvládala ani náhodou. A otroka bych nikomu nedělala. A Denis? Ano, ženy vedle něj tají dech a nasucho polykají. Sex s ním byl velice dobrý, jeho vzhled člověka vzruší na maximum. Všimla jsem si však, jak Simonu drží v hrsti, jako vrabce vypadlého z hnízda. Co řekne on, je svaté, všechno, co udělá, je skvělé, zkrátka podle ní je úžasný. Je budoucím otcem

jejích dětí, mají nalinkovanou budoucnost. O jeho věrnosti samozřejmě není pochyb. Tvrdý oříšek. Na jednu stranu mi jí bylo neuvěřitelně líto. Myslím, že je pravda, že lásku až za hrob velmi rychle rozdělí jedna silikonová panenka. A Denísek zřejmě nezůstane jen u jedné. Nezdálo se mi, že by to byl jeho první úlet.

Po pár lahvích vína už nebyla debata tak škrobená a nakonec jsme všichni skončili v malém vířivém bazénku s teplou vodou, v níž víno stoupalo do hlavy dvojnásobně. Díky alkoholu mi vzrostlo sebevědomí a zajela jsem nohou do Denisova rozkroku. Na výraz jeho tváře v tom okamžiku asi nikdy nezapomenu. Ale dole byl připravený k boji. A zřejmě byl připravený ještě předtím, než jsem se ho dotkla. Simona už sotva mluvila, a tak netrvalo dlouho a vytratili se do svého pokoje. Brouček opět podplatil několik lidí a ve vířivce mě pořádně přefíknul. Den skončil – pro mě s pocitem vítězství. Doufala jsem, že ten páreček snů už nikdy neuvidím. Chválabohu, stalo se.

Ráno jsem měla radost, že nastal náš poslední den na smilstvem prošpikovaném ostrově. Vstala jsem brzy, z minibaru si vytáhla lahev s džusem a spolu s cigaretou jsem si ji vychutnávala při ranním probouzení ostrova. Východ slunce mě už nefascinoval, viděla jsem ho několikrát a začínal být okoukaný. Na terase byl příjemný chládek, pofukoval svěží vánek a po pláži se potulovaly zvláštní druhy ptáků. Idylka. Možná to někdo nazývá rájem na zemi. Právem. Pokud má dívka vedle sebe Adama a náhodou se jmenuje Eva, tak má vyhráno. Já to štěstí neměla. Nejmenuju se Eva, Brouček ani náhodou není Adam a na jablka mám alergii. Ale aspoň vím, že určitě do žádného nekousnu a vyhnaná bych být neměla. Vztahuje se to však i na jiné plody? Protože popravdě řečeno,

při Broučkových úchylných choutkách se člověk zakousne do lecčeho. Naštěstí jsem si byla jistá, že mě nikdo nebude muset vyhánět, dobrovolně si sbalím svůj skromný kufřík a zítra ho absolutně neskromně a nenasytně naplním tím nejluxusnějším zbožím, o jakém většina lidí může jen snít. Má to jen jednu podmínku: dneska se musím svému drahému věnovat víc než kdykoli předtím. Myslím, že to nebude tak obtížné. Díkybohu není příliš náročný.

A tak den začal tím, že jsem objednala snídani, a když se Brouček vzbudil, byla jsem naličená, nahá a připravená na jeho nejkrásnější den na ostrově. Lehla jsem si vedle něj a začala mu vkládat do úst ovoce. Potom jsme se byli vykoupat v moři, udělali jsme pár fotek, ať i ostatní vidí, jak nám bylo dobře, chovala jsem se nejmileji, jak to jen šlo, ale zase to nebylo nutné přehánět, pořád jsem měla jakés takés svědomí a nechtěla jsem, aby to bylo příliš okaté. Jak říká Andrea, „odtud potud“. Každý z nás musí znát své hranice. Po večeři jsme si dali skleničku šampaňského.

„Jsi fakt úžasná.“ Brouček mě pohladil po ruce a pohlédl mi do očí.

„Díky tobě.“ Nacvičená fráze, která pokaždé zabrala.

„Vždyť víš, jak to chodí. Copak by si chlap jako já mohl myslet na holku, jako jsi ty?“

„Takhle nemluv. Každý má svoje kvality. A ty moc dobře víš, že je máš taky.“ Mrkla jsem na něj. V podstatě to byla pravda. Muž, který seděl naproti mně, vůbec nebyl hloupý. A nebyl ani zlý. Měla bych si ho víc vážit a hlídat ho jako oko v hlavě. Zobal mi z ruky a já toho zneužila.

„Ty jsi moje kvalita.“

„Ale přestaň, já jsem jen prémie.“ Nemohla jsem se mu déle dívat do očí. Byl to zvláštní pocit. Přesvědčovat někoho, kdo ani náhodou nebyl můj typ. A vlastně dost pochy-

buju, že byl něčí typ. Je to smutné, ale bohužel reálné. Kdoví jak by to s tím dobrákem dopadlo, kdyby se nevypracoval tam, kde je. Byla to docela zajímavá představa. Který z jeho takzvaných kamarádů by se s ním ukázal na veřejnosti? Lidé z jeho okolí si totiž velmi pečlivě vybírají, koho si přidají do kontaktů ve svém mobilu. O mladých slečnách, které by mu zdálky mávaly s úsměvem od ucha k uchu, ani nemluvě. Jediná výhoda, opět jen Broučkova, byla ta, že si nic z toho neuvědomoval. Byl přesvědčený o svých kvalitách a rovněž si zvykl, že lidé se k němu chovají s úctou. Myslel si, že zájem o jeho osobu vyplývá z jeho šarmu, z jeho osobnosti, a vůbec ne z toho, v jakém autě jezdí, kolik investoval do svých hodinek nebo hadrů. Neuvědomoval si, jaký přehled ty kočky mají. Já měla štěstí, že jsem dokázala zajít mnohem dál než většina z nich. Jako začátečnice jsem na tom byla poměrně dobře. Seděla jsem na jednom z nejluxusnějších ostrovů na světě, pila drahé šampaňské a psychicky se připravovala na nákupy v Dubaji.

„Chtěla bych, aby tahle chvíle trvala věčně.“

„To mi povídej. Tak daleko od všech. Když si vzpomenu na návrat, je mi zle,“ řekl a zapálil mi cigáro, které jsem si zrovna vložila do úst.

„Časem by se tady člověk zřejmě unudil k smrti.“

„Krásná smrt.“

„Dokážu si představit i krásnější.“

„Tak se tě dneska večer pokusím zabít.“ Mrkl na mě a kulaté tváře se roztáhly do úsměvu.

Ach jo, a je to tady zase. Ty nákupy budou opravdu zasloužené.

Ještě ten večer jsme letěli malým letadlem do Dubaje. To město je neuvěřitelné a neopakovatelné. Něco jako Las Vegas, kde jsem nikdy nebyla.

Přestože byl už večer, dvě hodiny před půlnocí, město žilo, jako by teprve před chvílí vstalo. Na letišti jsme si vyzvedli zavazadla a nasedli do taxíku. Takové auto u nás vlastní jen několik dobře situovaných podnikatelů. Tady však postávala na každém rohu a mercedesy byly jen šedivým průměrem. Ve městě pulzoval život, silnice byly přeplněné a náš řidič zjevně nikam nespěchal. Jel pomalu, jako bychom byli na poznávacím zájezdu. Už mi chyběly jen komentáře, co můžeme vidět po pravé, případně po levé straně. Bylo opravdu na co se dívat. Po ulicích se projížděli většinou muži – bohatí šejkové se svými limuzínami, sem tam bylo vidět ženy oblečené v tradičních oděvech, a samozřejmě všudypřítomní turisté, kteří se velmi lišili od místních obyvatel.

Asi po hodině jízdy nás taxikář vysadil před vchodem do našeho hotelu. Ne, nebyl to ten slavný hotel ve tvaru plachetnice, se sedmi hvězdičkami, o němž jsem se po zjištění cenové nabídky neodvážila Broučkovi ani zmínit. Ale i náš pětihvězdičkový hotel v centru nákupní zóny se přímo topil v luxusu. Já bych z vlastních financí mohla zaplatit tak akorát deci čisté vody v hotelovém baru. Ale pochopitelně jsem se tvářila, že v takových hotelech se ubytovávám běžně. Když jsme vešli do vstupní haly, která byla celá z mramoru v kombinaci se zlatem, říkala jsem si, že ji v následujících dnech uvidím ještě mnohokrát, takže se musím soustředit na zavřená ústa a reprezentativní vystupování. Proboha, jen žádná Vivien...

Brouček automaticky zamířil k recepci, kde mu ochotný pán ve středních letech předal klíče od pokoje a poslíček nám už nakládal kufry na zavazadlový vozík. Když mi bral malou tašku z rukou, podíval se mi výjimečně nejdřív do očí, až potom do výstřihu a usmál se. Slušně, nenuceně. Vyjeli jsme do šestnáctého patra, poslíček

vyměnil zavazadla za spropitné a zabouchl za námi dveře. Pokoj byl obrovský, prostorný, stejně luxusní jako recepce. Každičká hvězdička tohoto hotelu byla zasloužená. Brouček si rezervoval pokoj s počítačem a internetem, takže hned po příchodu si sedl ke stolu v rohu místnosti a za pár minut byl ve svém živlu, ve víru pracovních mailů a naprosto mimo vnímání okolního světa. Tak jsem nám vybalila věci z kufrů, napustila minibazén, který nazývali vanou, rozvířila v něm tolik pěny, až se vyléval, a lehla si do něj. Koupelna byla skoro tak velká jako pokoj a bylo v ní příjemné ticho. Ticho, které mi po hluku v letadle, na letišti a v dubajských ulicích přišlo vhod. Pod hlavu jsem si složila hotelový ručník, zavřela oči a užívala si tu chvíli samoty. Samozřejmě netrvala dlouho, protože když jsem je po pár minutách otevřela, před obličejem se mi pohupoval Broučkův hobit a chystal se vstoupit do lázně vedle mě. Nic nečekaného.

„Chyběl jsem ti?“ zeptal se hobitonosič naivně.

„Věděla jsem, že přijdeš.“ Doufala jsem sice v opak, ale moje předpoklady se opět naplnily.

„Tohle bych si nenechal ujít. Nikdy.“ No právě, že nikdy. Kdo by to byl řekl?

K mému překvapení byl můj drahý dnes velmi unavený a po koupeli padl do postele jako zabitý. Využila jsem toho a dál se věnovala sama sobě. Odlíčila jsem se, oblékla si lehkou saténovou košilku a vyšla na balkon. Z ticha pokoje jako bych najednou vstoupila do rušné ulice, v níž to žilo naplno. Všude byla spousta lidí – tak jako před pár hodinami, když jsme projížděli městem v taxíku. Ale navzdory tomu ruchu a chaosu na mě Dubaj působila uklidňujícím dojmem. V tomhle městě neznali chudobu. Vypadalo to, že zdejší lidé se starají jediné o to, kdo postaví vyšší mrakodrap nebo luxusnější hotel. Ze staveb, na

které jsem dohlédla z balkonu, by zaplesalo srdce nejednomu architektovi.

Poseděla jsem, vykouřila několik slimek a lehla si do studených příkrývek vedle slastně odfukujícího Broučka.

Následující den se nesl ve znamení nákupní horečky. V Dubaji se v podstatě nic jiného dělat nedá. Architektonické skvosty člověka ohromují možná prvních pár hodin, ale časem si zvykne. A když procházíte kolem dalších a dalších megastaveb, po chvíli vás to omrzí a začnete se dívat radši před sebe než nahoru. Ulice a nákupní promenády jsou nekonečné. Celosvětově známé a na mé poměry nedosažitelné značky na člověka číhaly na každém rohu. Nepotřebovaly svítící reklamu ani poutač, moji pozornost přitáhly samotnou atmosférou, která z nich sálala. Brouček se našťestí vzbudil ve velmi štedré náladě, a tak jsem se večer vrátila do hotelového pokoje s rukama plnýma tašek s logy a názvy značek, které jsem neuměla ani přečíst, natož abych je znala. Zlatá kreditka mého drahého projížděla terminálem jedna radost. Začalo to hříšnými vysokánskými lodičkami s typickou červenou podrážkou a atypickou mašlí na patě. Jejich název měl něco společného s labutěmi nebo tak nějak, ale ponesu se v nich jako pávici.

Potom jsme pokračovali „naftovými“ džínami, tričky od italských návrhářů, v nichž musely moje kozy vyniknout co nejvíc. I když pravdou je, že od té doby, co na hrudi nosím ty dva silikonové melouny, vyniknou úplně ve všem. Ačkoli ne všechno je taky sexy. Broučkovi se líbilo, když jsem vypadala lacině. Shoppingovou túru jsme zakončili kabelkou, kterou nosí půlka žen ve městě. Akorát si ji přivezly z dovolené v Turecku. Samozřejmě za našetřené chechtáky, klobouk dolů. Ale i na originál se člověk nadře, jen se to možná nezdá. V mém případě

jde dokonce o dvojnásobnou dřinu. Brouček se kvůli těm penězům nervuje, stresuje, já ho pak musím dostat do normálu, a to někdy opravdu není sranda. Kdo to nezažil, tak neví. Lesklou černou lakovanou kabelku s monogramem, uloženou ve speciálním obalu, tašce a s certifikátem pravosti, jsem si tedy s obrovskou hrdostí přinesla na pokoj. Co se dělo potom? Inu, zřejmě jsme překročili plánovaný rozpočet, protože moje „práce“ vysoce překročila obvyklou normu.

Ráno jsem se vzbudila s mírnými výčitkami svědomí. Zapojila jsem všechny mozkové buňky a v duchu si spočítala, kolik na mě Brouček obětoval. Vzápětí jsem si to prošla ještě jednou a nad výslednou sumou se mi až zkrabatilo čelo. Napadlo mě, že bych svého drahého měla nějak uctít. Nechala jsem ho spát, hodila jsem na sebe lehké dlouhé šaty a žabky a rozhodla se, že mu půjdu koupit dárek. Před obchodem jsem nahlédla do peněženky a přepočítala zbylé bankovky, dokonce i drobné mince. Výsledek byl však méně než uspokojivý. Tak jsem sáhla do kapsy Broučkových džín a hned jsem byla spokojenější. Chvilí jsem měla výčitky, že jsem se dopustila krádeže, ale pak mi došlo, že když jde o dárek, o krádeži nemůže být řeč. Zřejmě bych si měla z prachů, které dostávám, něco dávat stranou. Právě pro tyhle případy.

První obchod, který mi padl do oka, byl Mont... Hm, Everest myslím ne, ale Mont tam bylo určitě. Byl kousek od vchodu do našeho hotelu a vyšel z něj spokojený pán s nádherně vypadající černou taštičkou s bílým nápisem a logem ve tvaru květinčky. Potřebovala jsem dárek opravdu rychle. Vstoupila jsem tedy do téměř prázdné prodejny. Papírnictví? Něco na ten způsob. Až na to, že každé pero a každý diář byly na zvláštní policiče, pod zámkem, a nepochybuju, že některé měly i vlastní alarm. Cenov-

ky nebylo nikde vidět. Ale pero a diář mi připadaly jako ideální nápad. Mladý prodavač jako by mi četl myšlenky, protože byl hned u mě, ochotný mi ukázat, na co mám i na co nemám. Tak jsem tedy spustila svojí „výřečnou“ angličtinou a vysvětlila mu, že nutně potřebuju dárek, a polopaticky jsem mu oznámila sumu, kterou u sebe mám. To mu zjevně velmi pomohlo a můj zrak ze zlatého pera v samostatné vitríně obrátil k vitrínám, kde měli mnohem víc per. Když jsme se propracovali k cenám, málem mi vypadly oči z důlků. Dodnes jsem nepochopila, jak může někdo vyhodit tisíce, dokonce desetitisíce za pero, které je navíc většinou plnicí. Kdo by dneska chtěl psát plnicím perem? Nakonec jsme společnými silami vybrali kuličkové pero a malý diář, za něž jsem vysolila všechny peníze. Ale odcházela jsem s pocitem spokojenosti. Když jsem vešla do hotelového pokoje, Brouček ještě sladce spinkal bříškem vzhůru, zakrytý sotva po hobití údolí. Exkluzivní pohled. Dodnes lituju, že jsem si ho nevyfotila. Někdy by se takovýhle obrázek mohl hodit...

Shodila jsem ze sebe šaty a vrátila se do postele. S dárečkem jsem chtěla počkat na správnou chvíli. Naprosto skvělé by bylo, kdyby si myslel, že jsem ho koupila ještě předtím, než mi koupil on všechny ty věci. Z čisté lásky pochopitelně. Jelikož se začal jaksi příliš vrtět, tvářila jsem se, že tvrdě spím. Zřejmě to zabralo, protože po pár minutách vylezl z postele a šel do sprchy. Když se vrátil, jeho úmysl byl jasný. Můj též, ale zavřené oči a hluboké dýchání ho ani náhodou nepřesvědčily. Může si snad žena představit něco krásnějšího než probudit se tlakem mužova chlupatého břicha? Samozřejmě že může, ale podle něj je to ruka vsunutá do mých útrob a ranní nácvik prstokladu, který mě měl vynést do výšin. Holt nějak to nevyšlo. Ani tentokrát, ani jindy. Ale když jsem se už tolikrát vyjádřila,

že je nejlepší milenec, jakého jsem kdy měla, opět jsem se musela prohnout rozkoší, vyrazit z hrdla těžký sten a tvářit se, že jeho představy o ženských touhách jsou naprosto přesné. Nakonec však nastane změna plánu: nejkrásnější, co žena může ráno chtít, je přece uspokojit svého „kabelko-boto-šatodárce“. A při takové rozkoši a vzrušení ani neví jak a klečí před svým drahým. Vždyť to všichni známe. Nebo ne?

Takhle nějak jsme strávili celé dopoledne. K obědu jsme si dali bohaté menu v nedaleké restauraci a odpoledne jsme věnovali Broučkově garderobě. Nebylo to vůbec jednoduché – kvůli jeho proporcím, které byly všelijaké, jen ne konfekční, se ochotný personál v obchodech zvůčných značek chvílemi pořádně zapotil. Nešlo o obleky a košile z Makyty, jejich ceny a materiály nepatřily ani náhodou k průměrným, a k mému vidláckému údivu mu všechno na míru upravili do následujícího dne. Protože na značce bylo slovo Boss, Broučkovi oblek dodal tolik sebevědomí jako pravému bossovi z podsvětí. Prošli jsme ještě několik obchodů, nakoupili věci, které budou muset projít úpravou doma, a vyčerpaní jsme se posadili na nádhernou terasu s výhledem na město. Musela jsem se zamyslet, kde vlastně jsem. Ten, kdo říká, že svět je malý, zřejmě ve světě nikdy nebyl. Je totiž obrovský. Megaobrovský. Je v něm nespočetně mnoho osudů, rodin, za každým rozsvíceným oknem se odehrává něco jiného. Co asi dělá po šichtě číšník, který nás bezchybně obsluhoval a tvářil se, že ho práce baví? A kde je asi majitel téhle restaurace? Kdo by byl řekl, že právě zde, na tomhle místě, budu jednou sedět já? Obyčejný člověk s neobyčejným životem. Ach jo, škoda že to nevidí všichni. Hlavně ti, kteří byli přesvědčeni, že to dál než za pokladnu nějakého obchodu nedotáhnou. Nikdy nezapomenu, jaký obrovský kámen mi spadl

ze srdce, když jsem šéfové podávala výpověď. Když se mě Brouček zeptal, proč se dřu, když nemusím, mám přece jeho. Byl to úžasný pocit, když jsem na otázku šéfové, proč odcházím tak narychlo, mohla odpovědět, že proto, že už práci nepotřebuju. Jelikož měla prodejnu jen díky svému manželovi, myslím si, že to možná i chápala. Že život se někdy sám od sebe stane jednodušším. A tak jsem si sbalila svůj hrnek, nasedla k Broučkovi do auta a nikdy víc jsem se tam neukázala. Pocit většího osvobození jsem nikdy nezažila. V tu chvíli jsem věděla, že i šťastné náhody existují. A uvědomila jsem si to i teď. Když jsem pila kvalitní bílé víno po úžasné lehké večeři za neskutečné prachy. Tisíce kilometrů od domova, koupená ve městě, v němž se dá koupit všechno. Sen. Jak může někdo na takovýhle životní styl nadávat? Proboha! Vždyť to ani není možné. Zřejmě nejvíc nadávají na adresu lidí, jako jsme my s Broučkem, ti, co na to nemají, ale strašně by chtěli mít. Je to jako s drahým autem. Ten, kdo ho má, je automaticky blbec, který bezcharakterně parkuje a neví, co s penězi. Proč? Protože se někdo nedokáže vyrovnat sám se sebou a může se zalknout vzteky, že někdo jiný má to, co on nikdy mít nebude. Já byla Broučkovou limuzínou... Mohl se s ní chlubit, přestože to byl jen kus chladného plechu. Šlo o prestiž. O to, aby všem mohl dokázat, že on na to má. Na její provoz, servis, doplňky a úpravy. A já vždycky stála po jeho boku.

///

„Nezapomněli jsme nic?“ zeptal se mě můj drahý v taxíku, který nás měl odvézt na letiště.

„Sedíš tady, já mám všechno.“ Romantické fráze mi vždycky šly. A pokaždé také zabíraly. Brouček zabouchl

dveře a mávl taxikáři na znamení, že můžeme vyrazit. A je to tady. Pomalu se musím začít smířovat s návratem do reality a do naší zaostalé zemičky. Těšila jsem se na Andreu, svoji jedinou kamarádku, která mi nezáviděla, naopak, přála mi to. Těšila jsem se na Broučkův byt, na slovenskou stravu, na uvolnění. Maledivy i Dubaj byly opravdu úžasné, ale přece jen, doma je doma, a já toužila po návratu k našemu stereotypu.

„Těch dvanáct dní rychle uteklo.“ Opřela jsem si hlavu o Broučkovu rameno.

„Jako voda. Když jsem si konečně zvykl na nicnedělání, musím se vrátit a zvykat si zase na dřinu.“

„Ale vždyť máš svoji práci rád. A já mám pro tebe něco, s čím tě to bude mnohem víc bavit. Anebo aspoň o něco víc.“ Podala jsem mu diář a pero, zabalené v luxusních krabičkách a tašce.

„Co je to? Kdy jsi to stihla?“ Pohlédl na mě s překvapivým výrazem v očích.

„Všechno jde, když se chce.“

„Vau, zlato, děkuju, tohle tě muselo stát majlant.“ Hm, ve skutečnosti sis to koupil sám.

„Ale prosím tě, vždyť je to nic proti tomu, co jsi utratil ty za mě. Taky jsem ti chtěla něco dát. Něco, co by tě potěšilo.“

„Tak to ses teda trefila.“

„To budeš mít na podepisování velkých smluv. A tohle na to, aby sis na mě vždycky vzpomněl, když ho otevřeš.“ Ukázala jsem mu diář.

„Jsi úžasná.“

„Já vím,“ povzdychla jsem si slastně a až teď bylo špatné svědomí z mého ostrovního sexuálního zážitku vyhozeno z taxíku na čtyřproudovku, kde po něm přejely za okamžik stovky kol. Brouček mě zbožňuje a to bylo pro mě

důležité. A ještě důležitější bylo udržet si ho. Zatím jsem byla na nejlepší cestě.

///

Neuběhl ani týden a náš život se vrátil do starých kolejí. Po dvanáctidenní dovolené měl Brouček co dohánět, takže jsem byla většinou odkázaná sama na sebe. Nebyl to pro mě nejmenší problém. Po dovolené bylo potřeba jít ke kadeřnici, kosmetičce, i nehty už potřebovaly odborné ošetření jako sůl. Přechod z třicetistupňových veder do studeného březnového počasí také nebyl dvakrát příjemný a chvíli mi trvalo, než jsem se jakžtakž aklimatizovala. Termostat v bytě byl nastavený na dvacet osm stupňů, přestože venku svítilo slunce. Lidi pomalu odkládali kabáty, ale já nebyla schopná vzdát se své velké vlněné šály. Stejně mi to bylo prd platné, zima mi byla pořád. Moje tělo bylo příliš přehřáté na to, aby si zvyklo na minusové teploty.

///

Byl chladný sobotní večer, když jsem ležela zachumlaná v teplé dece s velkým šálkem mátového čaje před televizi a po „divokém“ sexu s Broučkem sledovala konec filmu, v němž jsem hledala jeho začátek. Když tu najednou zapípala na Broučkově mobilu esemeska. Jelikož byl položený v mé bezprostřední blízkosti, nešlo nedohlédnout na displej, na kterém svítilo upozornění na novou zprávu od jakési Mišky. Na textovky pípající v jakoukoli denní i noční hodinu jsem byla zvyklá, ale nikdy mě nenapadlo podívat se, od koho by ta zpráva mohla být. Hm. Miška. Jeho asistentka je Lucia, tím jsem si byla jis-

tá. A ta byla příliš šťastná ve svém vztahu a příliš rezervovaná vůči městským zbohatlíkům. Možná nějaká jiná známá. Přítelkyně jeho kamaráda. Kdo by se taky zajímal o chlapa, jako je Brouček? Když se vrátil ze sprchy, tvářila jsem se, že se dívám na film a mobil neregistruju, tak jako vždycky. Zprávu si přečetl bez jakýchkoli emočně mimických projevů. Dokonce stejně neemočně na ni odepsal.

„Kdo otravuje takhle pozdě?“ zeptala jsem se jakoby nic.

„Ale nikdo. Tomáš mi připomínal jeden mail.“

///

„Tak to určitě! Tomáš? To si fakt myslí, že mu na to skočíš?“ Andrea na mě upřela velké hnědé oči.

„Já nevím, ale je to divné, ne?“

„No, neřekla bych to do něj, to je pravda. Asi je načase kontrolovat mu mobil častěji. Případně i počítač.“

„Bože, jak tohle nesnáším! Je to ta nejvíc ponižující věc na světě.“

„Hlavně buď klidná. I kdyby tě podváděl, o nic nejde. Dokud tě za ni nechce vyměnit, je všechno v nejlepší pořádku.“ V klidu se napila svého espresa.

„Ale já to vůbec nečekala, chápeš?“ Už jsem z toho byla dost nervózní. Andrea jediná věděla, že moje city k Broučkovi jsou hluboké asi jako louže před deštěm. Ale pomyšlení na to, že by mě podváděl, mě vytáčelo k nepřítelnosti.

„Hele, chovej se k němu tak, aby měl výčitky svědomí. Dopřej mu ten nejlepší sex, jaký kdy měl. Miluj ho nade vše na světě. A uvidíš. Jestli někoho má, bude zpytovat svědomí a zahrne tě dárky, a toho zase můžeš jen a jen

využít. Pro jistotu si připravuj rezervu. Zřejmě je na to nejvyšší čas.“

„Rezervu?“ pohlédla jsem na ni nechápavě.

„Tohle nemyslíš vážně!“ Zvedla oči ke stropu a pokračovala: „Ze všeho, co ti dá, si odlož něco stranou. Sama víš, že s ním nemusíš utratit ani korunu. Takže když ti dá prachy, šup s nimi na nějaký tajný účet. Musí se ti podařit dát stranou aspoň těch pět set měsíčně. Z čeho chceš žít, kdyby něco? Myslela jsem, že na takovéhle věci pamatuješ.“

„Tak tohle by mě ani ve snu nenapadlo.“

„No, tebe by ještě spousta věcí ani ve snu nenapadla. No, jedno jméno v telefonu ještě nic neznamena, hlavně, proboha, nedělej scény, to chlapi nesnášejí. Kvůli jeho fyzické či psychické přitažlivosti s ním nejsi, tak o co jde? Ať si dělá, s kým chce, kde chce a co chce. Dokud ti nekrátí to, co ti dával doteď, tak je to v pohodě. Život jde dál, hlavně nebuď vztahovačná a buď vděčná za to, co máš.“

„Máš pravdu.“

„Vždycky ji mám, zlato.“

„Ale možná se ho prostě zeptám.“

„Neřekne ti pravdu.“

„Jak to víš?“

„Však uvidíš. Už tehdy ti ji neřekl.“

„Bože, tohle je to poslední, co teď chci řešit.“

„Tak to neřeš. Podívej se na mého chlapa. Chodí si, kam se mu zachce, veřejně, bez okolků, a já stojím trpělivě po jeho boku. Nekonfliktně, bez dožadování se jakéhokoli vysvětlení. V takovýchhle situacích jde hrdost stranou.“

„Nevím, jestli to dokážu.“

„Jasně že dokážeš, nemiluješ ho.“

„Ale co když jo?“

„Zbláznila ses? Tebe štve jen to, že nejsi Broučkova jedi-

ná. To je všechno. Říkám ti, zaříd se po svém a všechno bude O. K. A hlavně klid.“ Andrea zaplatila kávu, vzala si klíčky od mercedesu, dala mi pusku na tvář a běžela na kosmetiku.

Zapálila jsem si ještě jedno cigáro a zamyslela se nad tím, co říkala. Měla pravdu. Příliš rychle jsem si zvykla na vysoký životní standard. A pomyšlení, že bych o to všechno přišla, bylo víc než děsivé. Zřejmě budu muset přece jen myslet na zadní vrátka. A nejen v podobě účtu v bance. Brouček nebyl muž mého života, ale dal mi život, o jakém se mi ani nesnilo. Dostal mě mezi lidi, kteří by mě v běžném životě ignorovali jako otravný hmyz. Najednou jsem byla někdo jiný, něco jsem znamenala a luxus se pro mě stal drogou. Byla jsem na tomhle životě závislá. Opustila jsem svoji rodinu, přátele, práci a všechno, co do mého „nového světa“ nezapadalo. Rodiče byli spíš pro ostudu než ku prospěchu. Jejich práce, vzhled, chování. Když jsem se seznámila s Broučkovou matkou, byla to matka snů. Elegantní, v kvalitním kostýmu, upravená, nalíčená, s drahou kabelkou na rameni. Já jsem se jí moc nezdála a na otázku, co dělají mí rodiče, jsem musela lhát. Doufala jsem, že si to neprověří. Kdyby viděla moji matku po desetihodinové šichtě v jídelně nebo otce na vrátnici, propadla bych se hanbou. Rodiče byli prostě někde úplně jinde. Z mého odchodu byli zklamaní, ale přáli mi lepší život. Nikdy jsem s nimi neměla špatný vztah, dokonce jsem se u nich neměla zle. Dokud jsem nepoznala jiný život. Od té doby jsem vnímala svůj domov jako místo, kam se už nechci vrátit. Protože mám svoji úroveň. A té se nemíním vzdát, ať se děje cokoli. Miška-Nemiška, Brouček bude v první řadě můj. Druhá řada mě nezajímá.

Když jsem přišla domů, nikdo tam nebyl. Ten obrovský byt jsem milovala, hlavně když byl prázdný. Převlékla

jsem se do tepláků, uvařila si čaj a pustila televizi. Venku začalo mrholit a po chvíli liják bubnoval na parapetu. Vypnula jsem zvuk u televize a zaposlouchala se do toho uklidňujícího a pravidelného zvuku, který mě za pár minut donutil zavřít oči, a zavřené oči mě přesvědčily o tom, že je čas si zdřímnout. Usnula jsem jako dřevo a vzbudila se o několik hodin později, když už venku byla tma.

„Broučku?“ Nic. Byt byl stejně prázdný jako předtím, než jsem usnula. Zapnula jsem zvuk u televize, dopila studený čaj a podívala se na zprávy. Nic mě v nich nezaujalo. Stále jsem dumala, kde se asi můj drahý touhle dobou zašívá. Na telefonu nebyl žádný vzkaz, žádná zpráva, ani nepřijatý hovor. Neobvyklé. Tohle se ještě nestalo.

„Ano?!“ zvedl to po čtvrtém zazvonění.

„Kde jsi?“

„Ještě něco mám. Přijdu trochu později,“ odpověděl mi stroze.

„Stalo se něco?“

„Ne, jenom se zdržím.“

„Tak si pospěš. Už se tě nemůžu dočkat.“

„Jasně, ahoj.“

Můj pokus o svádění zcela zamítl. A přitom jsem skoro nikdy nebyla ta, která svádí. Samozřejmě pokud k tomu nebyly nějaké pádné důvody. Někdy si situace žádala výjimečná opatření.

Odložila jsem telefon a stále nemohla uvěřit vlastním uším. Po sprše jsem se důkladně natřela tělovým olejem, který na mně Brouček zbožňoval, a oblékla si růžový korzet s podvazkovým pásem. Kupředu mě hnala nejistota. Musela jsem být ta lepší. Ta nejlepší!!! Zaujala jsem exkluzivní polohu na koženém gauči v obýváku. V této poloze jsem se podívala na večerní sitcom, snědla chipsy a něco

před desátou jsem se přestěhovala do postele. Oblékla jsem si pohodlné bavlněné pyžamo, ve kterém mi bylo příjemné teplo, a hned jsem usnula.

Vzbudila mě tekoucí sprcha. Ve tmě jsem zamžourala na mobil, byla hodina po půlnoci. Vstala jsem, vklouzla do županu a šla do koupelny. Ostré světlo mě přinutilo přimhouřit oči.

„Lásko, ty ještě nespíš?“ Pohlédl na mě zpoza dveří sprchového koutu.

„Čekala jsem na tebe, jdeš pozdě.“

„Zdržel jsem se v práci.“

„Chtěla jsem se milovat.“ Zamrkala jsem na něj smutným očima.

„Promiň, jsem unavený.“ Na tohle jsem nedokázala nic říct. Otočila jsem se a vrátila se do ložnice. Brouček byl příliš sexuálně akční, aby prohlásil, že je unavený. Tohle byla velmi, ale opravdu velmi neobvyklá situace. Věděla jsem, že Miška nebude jen tak nějaká známá. Byla jsem si téměř jistá, že mi můj drahý něco tají. Lehla jsem si do velké prázdné postele a naslouchala Broučkovým krokům. Slyšela jsem, jak vyšel z koupelny a pokračoval po chodbě do kuchyně. Otevřel ledničku, nalil si něco, vzdychl, vypil to, cesta zpátky do koupelny, trefování hobitem do vodního terče v záchodové míse, spláchnutí, umyvadlo, vyčištění zubů, vypuštění žaludečních plynů a cvaknutí vypínače. Za několik vteřin si lehl vedle mě do postele. Beze slova. Hm. I tohle bylo víc než divné.

„Broučku?“

„Hm.“

„Ty se na mě zlobíš?“

„Proč?“

„Já nevím, mám takový pocit.“

„Kašli na pocity.“ Pohládl mě po hlavě. To bylo dob-

ré znamení. Přestože to bylo spíš takové psí podrbání za ušima.

„Víš, že to nedokážu.“

„Fakt?“

„Jasně že ne. Mrzí mě, když tě vidím tak jiného.“

„A kde byly tvoje city, když tě na Maledivách opíchal Denis?“

Hups! Opravdu jsem čekala všechno, ale tohle ne. Bože. Kéž by byla Miška ta největší krasavice s rozevřenou náručí jen pro něj, hlavně ať se rychle vymotám z toho dialogu.

„Denis?“ vylétlo ze mě. „Zlato, tohle nemyslíš vážně.“

„Ale prosím tě.“

„Já s Denisem nic neměla!“ Přešla jsem do fáze zatloukat, zatloukat, zatloukat.

„Bože můj, jak mi můžeš lhát do očí?“

„Vždyť jsem tam byla pořád s tebou! Kdy bych se s ním asi vyspala? A on byl pořád s tou svou nevinnou kráskou.“

„Když jsi šla pro opalovací krém. Tehdy.“

Uf. 2:0 pro Broučka. Nevím, jak na to přišel, ale už jsem se bála i lhát. Nikdy jsem to neuměla a nechtěla jsem se do toho zamotat ještě víc. I když na druhou stranu stále to byly jen domněnky, nepodložené, neprokazatelné.

„Nic se nestalo.“

„Ale to je v pohodě. Taky nejsem nejvěrnější. A taky je mi jasné, že při mém vzhledu si občas musíš užít i jinde. Jenom mě naštvalo, že jsi to udělala tam, kde jsi byla se mnou. Náš vztah není o lásce. Je o něčem jiném. A protože já jsem ten, kdo je pro tebe důležitý, tak budu muset začít určovat podmínky já. Náš vztah mi vyhovuje. Nemám v úmyslu zamilovat se do takové, jako jsi ty. Takže laskavě si příště rozmysli, jestli s někým vlezeš do postele. Je to

totiž nejhrubší porušení pravidel a netoleruju ho. Myslím, že jsem do tebe investoval dost na to, abys mě milovala takového, jaký jsem.“

Tahle slova mi vyrazila dech.

„Ale já tě miluju, doopravdy.“ Fuj! Až se mi zvedl žaludek z té lži. Jenže v tu chvíli to prostě jinak nešlo. Musela jsem být ráda, že jsem nenašla sbalené kufry před vchodem do bytu.

„No jasně, já tebe v podstatě taky,“ prohlásil ironickým tónem.

„Ale já to myslím vážně!“ Hlas se mi už pořádně třásl z nervozity, strachu, že přijdu o všechno, a z ponížení, na které jsem u tohoto chlapa nebyla zvyklá.

„Vždyť já taky. Chci tě mít po mém boku. Takovou, jaká jsi, s malými úpravami.“

„Úpravami?“

„Nechtěla bys do rtů botox? Je to strašně sexy.“ Alkohol z něj cítit nebyl, ale opravdu jsem byla přesvědčená, že mu toho večera koloval v žilách. A od té doby se tak choval pořád. To, že se ve mně zklamal, ho změnilo.

„Já nevím. Nejsem si jistá, jestli to bude na mně dobře vypadat.“

„Mně se to bude líbit,“ zdůraznil.

Oněměla jsem. Nedokázala jsem říct ani slovo. Mlčky jsem hleděla do stropu a myslela si, že je to jen sen.

Po chvílce promluvil: „Pojď ke mně.“ Rozevřel náruč. Tehdy jsem si trošku vydechla. Lehla jsem si na jeho rameno.

„Jak tě mám přesvědčit, že se nic nestalo? Jak mám dosáhnout toho, abys mi věřil?“ Načež vzal moji hlavu za temeno a posunul ji až pod své břicho... Držel ji celou dobu, určoval intenzitu, hloubku, rytmus, vrchol, i kde a kdy skončí výplod jeho rozkoše.

A tak to od toho večera bylo i s naším vztahem. Náš sex začal být jakýsi jiný. Bezohledný, pudový, ale jen z jeho strany. Stala jsem se dokonalou kulisou, módním doplňkem. S velkými prsy, smyslnými rty a vždycky s dobrou náladou. Nemohla jsem se na sebe podívat do zrcadla. Když jsem byla v Broučkově (už ne v našem) bytě, slzy mi tekly po tváři, přestože mi nic nechybělo. Ale... Zvykla jsem si. Slzy se staly mou součástí a pomáhaly mi v samotě a tichosti překonat všechno. O několik měsíců později jsem svoji roli hrála už dokonale. Na veřejnosti jsem byla vždy středem pozornosti, nevadilo mi pomlouvání přítelkyň Broučkových nejlepších kamarádů, které byly na profesionální úrovni a nikdy by neudělaly tak fatální chybu jako já. Bylo mi to jedno, začala jsem žít jen pro něj. Snídaně a večeře. Pravidelný sex. Dokonalý zevnějšek. Dokonalá ústní práce. Ideální přítelkyně. Podle Andreiných rad jsem se naučila neřešit jeho pozdní příchody, nemožné chování nebo nemístné poznámky. Prostě byl šéf. A tomu se neodporuje, když nechcete přijít o místo. Na rezervní účet odcházely docela slušné sumičky a já se od měsíce k měsíci cítila aspoň trochu jistěji. Negativní energii jsem si vybila ve fitku a pozitivní jsem se vždy nabíla z maličkostí. Vlk se nažral a koza zůstala celá. Nic lepšího jsem si nemohla přát.

Dny se velmi nápadně podobaly jeden druhému a já se nestíhala zamýšlet nad tím, jestli je to dobré nebo špatné. Občas jsem se zmítala v divných pocitech, kam jsem se to vlastně dostala. Ale vždy bylo z koho si brát příklad. Vždycky jsem uměla odkoukat chování ostatních. Nejvíce jsem však záviděla těm, co byli skutečně zamilovaní. I když v Broučkově okruhu přátel a známých to byla spíš

rarita, sem tam se přece jen vyskytla. Nebo šlo jen o lepší herecký výkon. Každá z nás věděla, jak to chodí, ale žádná o tom nemluvila. Svého drahého každá popisovala v tom nejlepším světle. Faleš? Ani ne. Snažily jsme se samy sebe přesvědčit, že to tak opravdu je. A to se nám dařilo. Některým víc, některým míň.

Časem jsem pochopila, že Brouček mi už dávno přestal zobat z ruky. Náš vztah byl o něčem jiném. Ale pořád to byla láska až za hrob. Pochopila jsem, že se nemám ptát na pozdní příchody, protože to může znamenat můj brzký odchod. Takhle přímo nepřímá úměra mě naučila žít tak, abych si mohla dovolit všechno, po čem jsem zatoužila. Věděla jsem, že to nebude trvat věčně. Dokud to však trvalo, nemínila jsem se vzdát ničeho. Ale to, že Brouček mě bere tak, jak mě bere, mi otevřelo oči, které podvědomě začaly hledat zadní vrátka. Zatím jen někde hluboko v koutku mé podplatitelné dušičky.

Zrovna jsme se chystali na velkolepou narozeninovou oslavu jednoho z jeho „skromných“ kamarádů. Byla to premiéra mých nových botoxových rtů. Když mi vstříkli první dávku, vypadala jsem, jako by mi někdo pořádně nafackoval, po pár dnech se to vstřebalo tak, jak mělo, a moje rty byly náhle obrovské a smyslné. Netvrdím, že ošklivé, ale byl to prostě nezvyk. Brouček byl nadšený.

Žehlila jsem si vlasy, líčila se velmi decentně, díky obřím rtům a umělým řasám opravdu nebylo zapotřebí mnoho šminek. Rázem byl můj zevnějšek úplně jiný. Když jsem se viděla v zrcadle, pokaždé jsem si vzpomněla na to, jak jsem se do něj v Broučkově bytě dívala poprvé. Byla jsem obyčejná holka, oblečená v laciných hadrech. S malými prsy, velkými ideály a růžovými představami. Najednou se ze mě stal někdo jiný. Vůbec mi to nevadilo. Byla jsem se sebou spokojená. Měla jsem na sobě top bez ramínek,

v němž má ňadra i bez podprsenky vypadala skvěle. Rty jsem si přetřela bezbarvým leskem, zdály se šťavnaté jako nikdy dřív. Zamrkala jsem na sebe vějíři místo řas. Je úžasné, když se člověk sám sobě líbí.

„Můžeme jít?“ zeptal se mě Brouček a v hlase mu zazněl rozkazovací tón.

„Jo, jo, jsem hotová, jenom se obléknu.“ Rychle jsem hodila všechny šminčky do kosmetické taštičky, navlékla si krátké saténové kalhoty a obula jedny z nejdražších a nejvyšších bot, ladících s kabelkou. Na takovéhle akce se bere vždycky jen to nejlepší. To je pravidlo číslo jedna. Dokonce i spodní prádlo musí mít nášivku s logem světoznámé značky. Člověk totiž nikdy neví, kdo ho v jaké situaci uvidí.

Netrvalo dlouho a taxík nás vyhodil před jednou z nejluxusnějších restaurací, do které jsme občas chodili na oběd. Venku stál šašek v černém obleku. Nesloužil však k pobavení lidí žonglováním, což byla škoda. Tvářil se strašně důležitě a odškrtával jména hostů. Nevím, jestli to bylo skutečně třeba, oslavenec zjevně viděl moc amerických filmů.

A tak Brouček nadiktoval své ctěné jméno plus jednu osobu a měli jsme tu čest projít. Musela jsem se zasmát. Oslavenec si zřejmě myslel, že na jeho narozeninovou párty se bude chtít dostat celé město, tak si musel najmout člověka, který to tam bude mít pod kontrolou. Ale působilo to noblesně a důležitě. Co dodat, opravdu jako ve filmu! Že by v tragikomedii?

Restaurace byla změněná k nepoznání. Stoly a židle zmizely a nahradily je vysoké stolky s postávajícími lidmi. Na jedné straně předváděli barmani umění míchání drinků, na druhé kuchaři servírovali od suši přes steaky všechno, na co měl člověk chuť. Všichni se tvářili, jako by byli středem vesmíru.

„Vítejte!“ přivítal nás absolutní střed vesmíru, jeden z nejlepších Broučkových kamarádů.

„Všechno nej, kamaráde. Tohle je moje přítelkyně.“

„Taky všechno nej, ať se oslava vydaří.“ Podala jsem mu ze slušnosti ruku.

„Tak o tom nepochybuj, že se vydaří.“

Předali jsme mu tašku s hodinkami za několik tisíc, poděkoval a hodil ji na stůl určený pro dárky.

„Zatím se bavte, ještě se uvidíme,“ dodal a šel přivítat hosty, kteří přišli po nás.

Základem takovýchto oslav bylo vždy rozdělení pánského a dámského osazenstva. Mállokdy se stávalo, že by si ženy dokázaly povídat o něčem rozumném s kamarády svých chlapů. Ženské měly vyhrazené stoly s vyřazeným chlastem, a když se jim to nelíbilo, tak nic... Neměly nárok si stěžovat.

Jinak tomu nebylo ani v tomhle případě, Brouček mě doprovodil ke skupině dívek, které jsem už párkrát viděla a neměla je ráda, ani si s nimi neměla co říct.

„Ahojky!“ pozdravila jsem a vzala si skleničku šampaňského. Několik se jich uráčilo odpovědět na pozdrav.

„Páni, nechala sis udělat rty? Hezký.“

„Myslíš? Já se s tím nějak nedokážu ztotožnit.“

„Jasně že jo, vypadáš jako Angelina Jolie, super,“ usmála se na mě kočka s botoxovými rty a najednou, když jsem se rozhlédla, jsem zjistila, že všechny vypadáme jako Angelina.

„Ježíš, hele! Simona přišla! Bože, co to má na sobě? Vykradla háemko?“ Všechny se dívaly směrem ke dveřím, do nichž vstoupila malá blondýnka.

„Proboha, jak se může takhle oblékat!“ Černovláska vedle mě energicky zavrtěla hlavou, až se jí rozhoupaly obrovské náušnice.

„Co bys chtěla s její postavou. Podívej se na ni, při její výšce vypadá všechno otřesně,“ přidala se další. Když jsem pohlédla na dívku jménem Simona, zjistila jsem, že může mít maximálně velikost třicet osm.

„Že ten Marek s ní vydrží. Ta musí hodně dobře kouřit. Vydrží si ji ze všech sil.“

„Mimochodem, teď jí prý koupil auto, takže slečna si už vozí šunky. Už to není jen tak. Za chvíli se ani do toho sedadla v autě nevejde.“ Sborové chichotání.

Napadlo mě, že tyhle krásky mluví takovým kritickým tónem vlastně o sobě, jenom v jiném vydání. Simona se držela svého přítele jako klíště. Bil ji, ponižoval, ale podstatné bylo, že kupoval i platil.

„Štětka jedna trapná. Že jí není ze sebe samotný na zvracení,“ utrousila opět černovláska, když Simona přicházela k nám.

„Ahojky.“

„Čau lásko, jak se máš? Ty brďo, vypadáš zase super. Jak to děláš?“

Nelichotivé řeči zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a Simonku všechny objaly a políbily. Další jí podala drink a za chvíli už blondýnka zapadla do party. Tohle byly nejoblíbenější dívky ve městě. Všechny holky jim záviděly drahé hadry, postavení, přítele a všechny je nenáviděly, protože chtěly být jednou z nich. Sem tam se mezi nimi mihla nějaká osůbka, která toužila být jako ony, ale neměla na to. Neměla postavičku, přítele ani prachy. Ale obdivovala je, a to stačilo k tomu, aby ji občas pozvaly na nějaký večírek a potom se vyžívaly v jejich rozzářených očkách, když vyprávěly své příběhy. Ty oddané kočky jejich řeči hltaly se zatajeným dechem a upřímně se radovaly, že ačkoli nic podobného nezažijou, můžou být aspoň v centru dění. Byly spokojené, že se můžou po-

chlubit svým známým tím, kde byly, případně se označit na facebooku, i když během focení jen drží ostatním věci nebo se omylem dostanou na fotku, která měla původně zachytit někoho jiného. Naprostý úspěch pro takovou kočku je, když jí některý z chlapů koupí drink, případně jí ojede na zadním sedadle svého auta. Druhý den neví, jak se jmenuje, a holka doma čeká, kdy jí zavolá nebo aspoň napíše esemesku. Staví si v duchu vzdušné zámky, z nichž jsou za týden už jen ruiny. Stojí jí to všechno za to? Dělat někomu rohožku jen proto, že možná jednou motyka spustí? Kdepak. Bez váhání by vám to řekla každá z nich.

I na tomhle mejdanu se motalo několik takových koček, které se ze všech sil snažily tvářit přirozeně, jako by se dennodenně topily v luxusu. Tehdy mi jich nebylo líto, povýšeně jsem je ignorovala. Já byla přece někde úplně jinde.

Postávala jsem neutrálně uprostřed, sem tam jsem si zobla suši a napila se šampaňského. Suši mi nějak extra nechutnalo, ale tehdy bylo velmi v kurzu, takže to jedl skoro každý. Občas se zastavil některý z Broučkových kamarádů, jindy jsem prohodila pár vět s děvčaty odloženými v ženském koutku. K mému překvapení se zábava zvrhávala docela rychle. Trvalo asi hodinu, než si chlapi začali svlékat saka, a asi dvě, než se z nich stala vulgární telata křížená s prasaty. I do mě tekl alkohol úctyhodnými douškami, a přesto jsem se jako jedna z mála dívala střízlivými očima. Kolem půlnoci stál oslavenec na baru a odkopával z něj skleničky. Bylo to velmi zábavné, protože mu při tom skandovalo asi desetičlenné obecenstvo vážených „pánů podnikatelů“. Vedle některých z nich pokřikovaly přiopilé polovičky, protože když křičí pán, tak křičí i pes. Na druhé straně místnosti se tancovalo. Občas jsem při pohle-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.